

STOLETÉ LENINOVY DUBNOVÉ TEZE JSOU STÁLE AKTUÁLNÍ



„Proletáři všech zemí, spojte se!“

ČÍSLO 331 BŘEZEN—DUBEN 2017 ROČNÍK 28 CENA 20,- Kč

170 LET OD NAPSÁNÍ MARXOVY PRÁCE BÍDA FILOZOFIE

Marxova kniha „Bída filozofie. Odpověď na „Filozofii bídy“ pana Proudhona“, byla napsána od ledna do dubna 1847. Její obsah byl namířen proti ideologii maloměšťáctví, maloburžoazie, P. J. Proudhonovi, jehož názory vážně brzdily rozšiřování myšlenek vědeckého komunismu mezi dělníky. Odhalením jeho reakčních, „utopicko-socialistických“, reformistických a anarchistických názorů, při vyložení základů vědeckého komunismu, politické ekonomie a dialektického a historického materialismu, patří k nejdůležitějším dílům marxismu.

P. J. Proudhon – francouzský politik, publicista, ekonom, filozof a sociolog, jeden ze zakladatelů a propagátorů anarchismu, se považoval za odpůrce komunismu, dělnického hnutí, politického boje a státu. Z filozofického hlediska byl idealistou a eklektikem, který společenský vývoj interpretoval idealisticky a metafyzicky, při vulgarizaci Hegelovy dialektiky, což se naplno projevilo v jeho knize (napsané v r. 1846) „Systém ekonomických rozporů aneb Filozofie bídy.“

Na tuto, pro dělnické a komunistické hnutí nebezpečnou práci, považoval K. Marx za nutné reagovat, svou otevřenou kritikou. Tak vznikla jeho vynikající publikace, „Bída filozofie. Odpověď na „Filozofii bídy“ pana Proudhona“ (1847). Ukázal zde, že si Proudhon idealizoval kapitalistické drobné vlastnictví a snažil se je zvětšit. Nesnil o tom jak odstranit kapitalismus a jeho základ – zbožní výrobu, ale jak jej zachovat a vylepšit, zreformovat a tím zdokonalit. Hlásal tedy, při jisté pseudosocialistické frazeologii, v podstatě buržoazní ideologii. Tak jak to dnes činí i tzv. moderní levicové strany, blízké, nebo přímo integrované do Socialistické internacionály, nebo do stran „eurolevice“.

Podle Leninovy charakteristiky je Marxova „Bída filozofie“ prvním vyvrážděným dílem vědeckého socialismu. Proto shrnul podstatu Marxovy kritiky Proudhona následovně: „Ne odstranit kapitalismus a jeho

základ, zbožní výrobu, nýbrž očistit tento základ od zlořádů, od nádorů apod., ne odstranit směnu a směnou hodnotu, nýbrž naopak „konstituovat“ ji, učinit ji všeobecnou, absolutní a „spravedlivou“, zbavit ji výkyvů, krizí a zlořádů – to je Proudhonova idea“. (Lenin, V. I.: *Kritické poznámky k národnostní otázce*, Sv. 20, Praha, SNPL 1957, s. 26)

V uvedené práci Marx kritizuje Proudhonovy maloburžoazní ekonomické názory na kapitalistickou výrobu, jeho idealistický a utopický výklad kapitalistického zákona hodnoty. On totiž tvrdil, že výrobky lidí se stávají zbožím a směňují se navzájem na „základě dohody mezi lidmi“, kteří mají rozmanité potřeby, a proto vyrábějí různé předměty. Místo aby vysvětlil rozmanitost lidských potřeb vývojem společenské dělby práce v procesu výroby, vyvodil Proudhon dělbu práce z rozmanitosti lidských potřeb. V kapitalistické společnosti, kde vládne směna zboží, byla a je převládající skutečností – jak to Proudhon jistě věděl – bída pracujících. Ta podle jeho teorie nemá žádný vztah k zákonu hodnoty, který nazval „konstituovanou“ hodnotou. Marx k tomu poznamenal, že tato jeho (Proudhonova) „konstituovaná hodnota“, je pouze utopickým výkladem téhož zákona hodnoty, jenž v sobě za kapitalismu zahrnuje i přisvojování si nadhodnoty kapitalistou.

Od kritiky Proudhonova ekonomického utopismu přechází Marx ke kritickému rozboru jeho metodologie. Ukázal, že Proudhonova metoda zkoumání je „nepovedeným odvarem“, přímým zdeformováním Hegelovy metody, aniž by se alespoň dotkl „racionálního jádra“ jeho dialektiky. Podařilo se mu „zredukovat ji na nejubožejší míru“. (Marx, K.: *„Bída filozofie. Odpověď na „Filozofii bídy“ pana Proudhona“*, Marx, K., Engels, B.: *Spisy*, sv. 4, Praha, SNPL 1958, s. 147) Marx zde přitom kriticky hodnotí i Hegelovu idealistickou dialektiku a rozvíjí zároveň i svou, dialekticko-materialistickou metodu. Materialistickou dialek-

ticku a dialekticko-materialistické pojetí dějin.

K. Marx ukázal, že teoretickým východiskem Proudhonova „zkoumání“ hospodářského života, byl systém ekonomických kategorií anglické klasické politické ekonomie, kdy ovšem Proudhon nepochopil jejich vztah k objektivní realitě, k objektivním ekonomickým procesům. Kategorie chápal idealisticky, reálné ekonomické vztahy považoval za produkt a ztělesnění neměnných věčných idejí, rozumu. Neviděl, že kategorie, o nichž mluví, jsou kategoriemi kapitalistického hospodářství, že mají-li mít vědeckou hodnotu, musí být adekvátním odrazem objektivních ekonomických vztahů a procesů. Jestliže ekonomové „nám vysvětlují, jak se za těchto daných vztahů vyrábí, nevysvětlují nám však, jak se vytvářejí samy tyto vztahy, tj. dějinný pohyb, který je zrodil ... Materiálem ekonomů je činný a aktivní život lidí, materiálem p. Proudhona jsou dogmata ekonomů. Jakmile pustíme ze zřetele historický vývoj výrobních vztahů, jichž jsou kategorie jen teoretickým výrazem, jakmile v těchto kategoriích vidíme jen ideje, myšlenky vzniklé jen samy od sebe, nezávisle na skutečných vztazích, musíme volky nevolky hledat původ těchto myšlenek v pohybu činného rozumu.“

(*Tamtéž*, s. 144, 145)

Pokud jde o výrobu, pak „všechno probíhá docela jinak, než si to představuje p. Proudhon. Už od počátku civilizace je výroba založena na antagonismu povolání, stavů, tříd, konečně na antagonismu práce nahromaděné a práce bezprostřední. Bez antagonismu není pokroku. Takový je zákon. Jímž se civilizace řídí dodnes. Dodnes se výrobní síly vyvíjely díky této vládě třídního antagonismu.“ (*Tamtéž*, s. 112) Rovněž „Spotřeba výrobkům je určena sociálními podmínkami, v nichž žijí spotřebitelé, a tyto podmínky samy jsou zase založeny na antagonismu tříd.“ (*Tamtéž*, s. 113)

(Pokračování na s. 2)

S revoluční válkou, která by skutečně ospravedlňovala revoluční obranářství, může uvědomělý proletariát souhlasit pouze za těchto podmínek: a) že moc převezme proletariát a k němu se přidávají chudé vrstvy rolnictva; b) že se upustí od veškerých anexí nejen slovy, ale i skutky; c) že se skutečně nadobro skoncuje se všemi zájmy kapitálu.

... Demaskovat, a ne klást nepřipustný, iluze vzbuzující „požadavek“, aby tato vláda, vláda kapitalistů, přestala být imperia- listická.

... Nikoli parlamentní republiku - návrat k ní od sovětů dělnických zástupců by byl krokem zpět -, nýbrž republiku sovětů zástupců dělníků, zemědělských dělníků a rolníků v celé zemi, zdola až nahoru.

(Lenin, V. I.: *O úkolech proletariátu v naší revoluci (Dubnové teze)*, *Sebrané spisy*, sv. 31, Praha, Svoboda 1987, s. 138–143)

100. VÝROČÍ VŘSR SE MUSÍ STÁT ROKEM MARXISMU

Od VŘSR uplynulo celé století. Dovedu si představit oslavy, pokud bychom, my komunisté a dělnická třída, měli politickou moc. Nevzpomínáme však pouze stoleté jubileum, ale i 25. výročí vítězství kontrarevoluce, která zasadila strašnou ránu věci Velkého Října a vrátila dělnické hnutí a veškeré lidstvo o staletí zpět.

Slavit nyní nadšeně jubileum VŘSR se zdá být hloupé, falešné a neupřímné. Ovšem poklesnout na myslí a propadat zoufalství je horší – to je přímo smrt.

Stojíme před nejtěžším bojem. Musíme začít vše znovu. Odstranit všechny chyby, které pomohly našemu nepříteli zničit socialismus a zvítězit. Pokud to neuděláme my, neudělá to nikdo. Pak našim osudem bude pouze zahánění, degenerace a smrt. Zůstává nám pouze jediný: sebrat síly, povstat a začít znovu od začátku. Jiné východisko nemáme.

Čeká nás nejtěžší úkol. Ale vždyť ani naši předchůdci to neměli lehčí. Při uskutečňování první socialistické revoluce na světě překonali nelidské těžkosti. A pokud to mohli uskutečnit oni, můžeme to dokázat i my. Máme to nyní jednodušší i složitější.

Jednodušší proto, že máme příklad bolševiků a neocenitelnou zkušenost Října 1917. My již víme, že vítězství socialistické revoluce je možné. Víme, že dělnická třída může uchopit politickou moc a vytvořit vlastní stát. Viděli jsme na vlastní oči, že závody i továrny mohou úspěšně pracovat bez kapitalistických vlastníků. Přesvědčili jsme se, že ekonomika může existovat a rozvíjet se na bázi všelidového vlastnictví podle jediného státního plánu bez svatého grálu kapitalismu – soukromého vlastnictví a konkurence. Z těchto hledisek

to máme jednodušší než naši předchůdci. Ti tyto zkušenosti neměli, protože budovali socialismus poprvé.

Složitější to máme proto, že buržoazní ideologové využívají všech těžkostí a chyb, kterých se dopustili naši předchůdci, první budovatelé socialismu. K chybám a neúspěchům dochází při každém velkém historickém přelomu, za každé revoluce a tím více při budování prvního dělnického státu v dějinách.

Ten, kdo to nechápe, kdo si myslí, že takový gigantický historický skok je možné realizovat hladce, je prostě nesoudný. Buržoazní ideologové využívají obratně všechny chyby první proletářské revoluce, (které byly z 90 % do revoluce prosazeny samotnou buržoazií), všechny nezdary a chyby, ke kterým došlo při budování sovětského socialismu a světové socialistické soustavy k tomu, aby odvrátili pracující od ideologie komunismu.

Nejvyšším trumfem našich nepřátel je zánik sovětského socialismu.

„Socialismus zahynul, to znamená, že socialismus není možný. Šlo pouze o bezohledný, nesmyslný, ješitný pokus. Změnit lidskou podstatu, porazit vlastnické instinkty, vytvořit spravedlivou společnost je pouze utopie a nemá cenu se dále pokoušet. Kapitalismus a soukromé vlastnictví jsou věčné, konkurence a sobectví budou existovat vždy. Smiřte se s tím, přizpůsobte se existujícímu zřízení a nesňte o tom, že by se to mohlo změnit.“

Tuto podlou a jedovatou lež se snaží dostat do povědomí občanů buržoazní ideologové.

Musíme si přiznat, že se jim již dlouho daří tímto jedem demoralizovat dělnickou třídu, přesvědčovat ji o zbytečnosti boje za spravedlivější společnost. **A to je ten největší problém, kterému musíme čelit a který bolševici neměli.**

(Pokračování na s. 2)

100. VÝROČÍ VŘSR SE MUSÍ STÁT ROKEM MARXISMU

(Dokončení ze s. 1)

V současném okamžiku se soustřeďuje nejostřejší boj na oblast ideologie. Ani jedna třída nemůže úspěšně vést třídní boj bez vlastní ideologie. Buržoazie před zahájením svého boje s feudály v průběhu celého 18. století vypracovávala svou ideologii. Teprve pak, až se vyzbrojila vlastní ideologií, mohla svrhnout evropský feudalismus. Dělnická třída, která v první polovině 19. století vstupovala na dějinnou arénu a připravovala se k rozhodujícímu boji s buržoazií, potřebovala vlastní ideologii, kterou se stal marxismus. A pokud dělnická třída tuto zbraň ovládala, byla neporazitelnou. Nicméně buržoazie dokázala využít smrti sovětského socialismu, zmatenosti a rozčarování dělnické třídy po tomto úderu k tomu, aby ji vytrhla z rukou tuto zbraň. Buržoazie dokázala kout železo, pokud je žhavé a zaměřila se na vnášení nedůvěry k marxismu do

vědomí pracujících a zbavila je tak jejich hlavní ideové zbraně.

Zbavila tak dělnickou třídu síly, zneschopnila ji splnit její historickou úlohu - zlikvidovat kapitalismus a vybudovat komunismus, realizovat tisíciletou tužbu lidstva po spravedlivé společnosti.

K tomu, aby dělnická třída a pracující znovu získali svou sílu, povstali z kolen a pokračovali v boji, jsme my komunisté povinni jim vrátit jejich ideovou zbraň. Především si musíme odpovědět na hlavní otázky:

1. Proč došlo k buržoazní kontrarevoluci a proč jsme ji nedokázali zabránit?

2. Co dělat nyní a jak překonat důsledky kontrarevoluce a jak znovu porazit kapitalisty, rozbít jejich vládu a nastolit vládu pracujících?

3. Jak provést novou socialistickou revoluci?

4. Jak nedopustit opakování kontrarevoluce?

Pokud neodpovíme na tyto

otázky, pokud nevyzbrojíme dělnickou třídu ideologickou zbraní, nebude moci pokračovat v boji.

Proto je jasné, jak bude nejlépe oslavit stoleté výročí VŘSR. Musíme obnovit naši činnost zaměřenou na vzdělávání dělnické třídy a pracujících a učinit ji dokonalejší než dosud.

Tento rok, zejména proto, že bude rokem jubilejním, bude zvlášť těžký.

Proti nám bude vedena komplexní informační válka, rozsáhlejší, než byla dosud. Lokajové kapitalismu budou s novou silou ohlupovat obyvatelstvo. Jejich cíl je jediný: dostat do vědomí pracujících, že jejich boj za socialismus je nesmyslný.

Jedni budou otevřeně hanobit SSSR a socialismus, druzí se budou prezentovat jako jejich ochránci.

Nepůjde vůbec o spory osobností obou směrů. Oba budou mít jediný cíl. Jak očerňovatelé socialismu, tak i jeho údajní ochránci budou usilovat o jediné - dosáhnout toho, aby se pracující vzdali revolučního boje a uzavřeli třídní smír s kapitalisty.

Jejich činnost v zákonodárných sborech ukazuje, že nejsou nepřáteli, ale kolegy. Hrají různé úlohy ve stejné divadelní hře. Cíl mají však stejný: **oklamat dělnickou třídu a pracující a udržet je pod vládou kapitálu.**

Musíme se postavit proti oběma: jak proti nepřátelům marxismu, tak i proti jeho údajným přátelům.

Musíme čelit všem pokusům o překrucování marxismu a jeho přizpůsobení zájmům buržoazie.

Budeme, alespoň naše určitá část, pokračovat v boji za čistotu marxistické ideologie, za to, aby ideová zbraň revolučního proletariátu byla vždy připravena k boji.

V posledních letech začal marxismus opět sílit. Do našich řad přišly nové, čerstvé síly. V Rusku se ostře zvýšil zájem mládeže o marxismus. Mladí lidé jsou nadšeni a projevují snahu o ovládnutí marxismu.

Studují se skutečným zápalem. Věnují studiu mnoho času. Vytvářejí vlastní zdroje k realizaci komunistické propagandy, diskutují na sociálních sítích, rozkrývají buržoazní mýty a pomáhají vzdělávání dělnické třídy.

Tato mládež je naší nadějí. Má svěží myšlení, žíznivé po nových poznáních, vše si osvojuje v běhu.

Tato mládež není oslabena ochablostí a lhostejností starších generací, které vyrostly v ovzduší brežněvovské politiky kompromisu. Jejich city jsou otevřenější a také ostřejší. Proto je tato mládež schopna stát pevně na marxistických pozicích a neuchylovat se od nich ani nalevo, ani napravo.

Dovídáme se i o nových a nových komunistických organizacích, které vznikají v zahraničí a vyhlásují za svou ideologii marxismus – leninismus. I v těch to organizacích působí zejména mládež.

Proto můžeme s přesvědčením říci – komunismus se obrozuje. Dělnická třída se znovu chápe své ideové zbraně a začíná se připravovat k boji.

Ať je tento rok rokem upevňování a násobení síly dělnické třídy.

Ať se výročí VŘSR stane rokem marxismu.

K. K.

170 LET OD NAPSÁNÍ MARXOVY PRÁCE BÍDA FILOZOFIE

(Dokončení ze s. 1)

Uvedené dokazuje, že Proudhon vůbec nepochopil dialektickou povahu rozporu jako zdroje pohybu, vývoje, že protiklady se navzájem podmiňují, jsou navzájem spjaty. Neviděl, že v reálných rozporech kapitalismu nelze odstranit jednu, „špatnou“ stránku rozporu tím, že se zachová ta druhá, „dobrá“ stránka a vše pak bude v pořádku. S nástupem buržoazie, s rozvojem výrobních sil, jež odpovídají buržoazního způsobu výroby, vyplynulo, že „je nutno rozbít tradiční formy, v nichž byly tyto výrobní síly vytvořeny. Od této chvíle se revoluční třída stává konzervativní. Buržoazie začíná s proletariátem, který je sám zbytkem proletariátu (pracující třídy) z feudálních dob. Během svého historického vývoje buržoazie nutně rozvíjí svůj antagonistický charakter ... **Tou měrou, jak se vyvíjí buržoazie, vyvíjí se v jejím lůně nový, moderní proletariát; mezi třídou proletářskou a třídou buržoazní se rozpoutává boj ...** Den ze dne se tudíž stále jasněji ukazuje, že výrobní vztahy, v nichž se buržoazie pohybuje, nemají jednotný, jedolný charakter, nýbrž že jsou dvojaké: že v týchž vztazích, v nichž se vytváří bohatství, vytváří se i bída; že v týchž vztazích, v nichž se vyvíjejí výrobní síly, vyvíjí se i třída utlačující; že tyto vztahy vytvářejí buržoazní bohatství, tj. bohatství buržoazní třídy pouze tím, že neustále ničí bohatství jednotlivých členů této třídy a

vytváří stále vzrůstající proletariát.“ (Tamtéž, s. 158-159)

Ano, za kapitalismu plyne bohatství z vykořisťování proletářů, nemajetných. Nadbytek je vytvářen nedostatkem, zrovna tak, jako bohatství ve své kapitalistické podobě nutně plodí bídu. Bídu tedy nelze odstranit bez odstranění kapitalismu. A to Proudhon nevěděl a vědět nechtěl. V proletariátu viděl pouze bídu a utrpení, neviděl v něm probouzející se revoluční třídu, která bude usilovat o jeho (kapitalismu) zrušení a tím nejen o osvobození sebe jako třídy, ale o osvobození všeho lidu, celé společnosti.

Marx proto píše: „**Podmínkou osvobození pracující třídy je zrušení všech tříd, tak jako podmínkou osvobození třetího stavu, podmínkou buržoazního řádu, bylo zrušení všech stavů a všech řádů. Dělnická třída nahradí během svého vývoje starou buržoazní společnost asociací, která vylučuje třídy a jejich antagonismus, a nebude již politické moci ve vlastním smyslu, protože politická moc je oficiálním výrazem třídního antagonismu uvnitř občanské společnosti ...**“ (Tamtéž, s. 198) *Té společnosti, která tak učarovala „tvořivé marxisty“ v KSČM, kdy ne náhodou hlavní referát tehdejšího místopředsedy M. Ransdorfa na mezinárodní konferenci věnované 10. výročí založení KSČM (27. 5. 2000) nesl výstižný název: „Rozvíjet*

občanskou společnost a upevnit náš vliv v ní...“ (Haló noviny, 12. června 2000) Tedy, „Rozvíjet kapitalistickou společnost a upevnit náš vliv v ní?“ Brilantní kritikou na tento referát reagoval J. Fojtík v komunistickém listu „Dialog“, ročník 11, č. 155, srpen 2000, „Renesance komunistického hnutí?“ Ano, občanskou, třídně antagonistickou společnost, musí vystřídat sdružení, v němž budou zprvu odstraněny antagonistické třídy a bude nastolen proces odstranění, odumření tříd vůbec, aby mohlo vzniknout společenství bez tříd, komunistická beztřídní společnost. „Jedině za takového pořádku, v němž už nebude tříd a třídního antagonismu, přestanou být společenské evoluce politickými revolucemi. Do té doby bud poslední slovo vědy o společnosti v předvečer každého všeobecného přetvoření společnosti znít: „Boj nebo smrt. Krvavá bitva nebo nebytí. Tak neúprosně je položena otázka“ - Sand, G.: „Jan Žižka“, historický román. Úvod.“ (Tamtéž, s. 196)

Zdeněk Košťál

ČTYŘI ROKY OD SMRTI CHÁVEZE LATINSKÁ AMERIKA V SLZÁCH VZPOMÍNÁ

Před čtyřmi roky pokrokový svět opustil po těžké nemoci venezuelský prezident Hugo Chávez. Lidstvo tehdy truchlilo za vynikající osobností antiimperialistického boje, za venezuelským vlastencem a zároveň významnou osobností socialistického internacionalismu, hrdinou řady sociálních bitev ve Venezuele i těch, které se týkaly jednoty Latinské Ameriky proti hegemonismu severoamerického impéria.

Chávez začal svoji revoluční pouť inspirován Osvoboditelem Simonem Bolíwarem i lidovým vůdcem Zamorou. Jeho prvním vystoupením byl boj proti zkorumpovanému loutkovému režimu puntofijismu a jeho protilidové politice. V roce 1992 byl pokus o převrat neúspěšný, po spojení sil se stal vítězným kandidátem v prezidentských volbách roku 1998. O rok později se stal nejvýznamnějším prezidentem v dějinách Venezuely, v roce následujícím potvrdil smlouvou o spolupráci bratrský lidového odporu proti návratu starého režimu zažila země

v roce 2002 při porážce pravicového puče.

Chávezova éra byla plná sabotáží a provokací buržoazie, těchto sluhů amerického imperialismu a sionismu. Úspěšný vzdor pokrokové většiny venezuelského lidu přinesl řadu fenomenálních úspěchů v sociální oblasti. I když se Chávez dopustil řady ideologických chyb, které s sebou přinesly dnešní obtíže při boji s ofenzivou pravice v zemi i na kontinentu, stal se po Fidelu Castrovi a Che Guevarovi zřejmě neznámějším symbolem revoluční Latinské Ameriky. S odstupem času můžeme tvrdit, že stejně jako Arabové dodnes vzpomínají na svého revolučního vůdce a sjednotitele Násira, tak budou Latinoameričané vážit Chávezovo jméno. Stejně jako byl Násir zavražděn imperialisty, byl zřejmě Chávez podobným způsobem a podobnými strůjci odstraněn.

Chávez fyzicky odešel, jeho odkaz v lidové moci, jednotě a antiimperialismu zůstal!

M. P.

POZVÁNKA: 41. PRAŽSKÁ TEORETICKO-POLITICKÁ KONFERENCE

Komunistická strana Čech a Moravy - OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Trutnov, MěV Jirkov a Klub pokrokové inteligence Olomouc spolu s KSČ a Komunistickým svazem mládeže

zvou na 41. pražskou teoreticko-politickou konferenci na téma

„SVĚT 100 LET PO VELKÉ ŘÍJNOVÉ SOCIALISTICKÉ REVOLUCI, CO A JAK DÁL“,

kteří se koná v sobotu 13. května 2017 od 9 hodin

ve velkém sále ÚV KSČM č. 76, I. patro, Politických vězňů 9, Praha 1 - Nové Město.

Z E-MAILU
ZASLANÉHO ŠÉFREDAKTOROVI
„DIALOGU“ ČTENÁŘEM
A BLÍZKÝM SPOLUPRACOVNÍKEM
TOHOTO LISTU:

1. „Do mrtvol se nekope!
Měsíčník Dialog podle mého
názoru nezvolil příhodnou formu
využití osobnosti Ransdorfa
k získání nových čtenářů z řad
mladých funkcionářů -
komunistů.“

2. „Nepomlouvejme osobu
Ransdorfa, ale ukazujme na
praktických příkladech, v čem se
jemu podobní mýlí.“

ODPOVĚĚ ŠÉFREDAKTORA:

Ad...1.

Dialog prý kope do mrtvého?
Dokonce je to zdůrazněno
vykřičníkem. To je, mírně řečeno,
nesmyslné a nerespektující tvrzení.

Zaprvé proto, že uvedené
přísloví, úsloví, se vztahuje na ty,
kteří jako blízcí zemřelé osoby za
jejího života mlčeli k věci, které
se jim nelíbily a začnou o tom
mluvit až po její smrti. V případě
Dialogu o to nejde a ani jít
nemůže. Dialog se kriticky na
adresu Ransdorfových názorů
vyjadřoval již od 90. let.

Zadruhé, a to je to podstatné,
Ransdorf svým teoretickým
dědictvím, svým odkazem není
„mrtvý“. Naopak je stále velmi
„živý“, zejména proto, že měl
velký vliv nejen na sklonku 80. a
počátkem 90. let na zformování
ideologie a politiky KSČM, na
vyprofilování jejího charakteru
jako nekomunistické strany
s komunistickým názvem. Šlo
především o zakomponování jeho
názorů do zakládajících
dokumentů KSČS (federace KSS
a KSČM) a samotné KSČM
(zejména 1. olomouckého sjezdu,
kde byl zvolen místopředsedou),
tak jako do dalších, následných
dokumentů. Skutečně on měl
velký vliv na ideologii a politiku
až do své smrti. A má jej nadále i
dnes.

A to svými knihami
a brožurami, články a statěmi
a svými projevy a vystoupeními.
A právě toto Ransdorfovo
teoretické dědictví, zvláště dnes,
jde-li o jeho „ikonizaci“, vyžaduje
kritické hodnocení, a to nejen
v zájmu obhajoby marxismu,
marxismu-leninismu, ale v zájmu
obhajoby a šíření komunistických
názorů a vytváření ideologických
podmínek a předpokladů pro
zformování skutečné, nejen svým
názvem, ale i svou ideologií a
především praktickou politikou,
komunistické strany.

Ad...2.

Další nesmyslné tvrzení. Dialog
přece Ransdorfa nepomlouvá!
Navíc, proč máme na praktických
příkladech ukazovat, v čem se
podobní mýlí? Pro přesnost:
právě u něj nejde o omyly, ale o
promyšlenou koncepci a tím
i teoretickou reprodukci společ-
enské skutečnosti, teorie i praxe,
historie i současnosti.

RANSDORFOVO NEMARXISTICKÉ POJETÍ „OBČANSKÉ SPOLEČNOSTI“

Motto:

„Stanovisko starého materia-
lismu je „občanská“ společnost;
stanovisko nového materialismu
je lidská společnost čili zespole-
čenštěné lidstvo.“ (Marx, K.: 10.
teze o Feuerbachovi)

Jaký cíl má Internacionála?:
„Ekonomické osvobození dělnické
třídy dobytím politické moci.
Využití této moci k dosažení
sociálních cílů.“ (Z interviewu
K. Marxe pro list „The World“)

Jak byste ... hodnotil výsledky
listopadové revoluce?: „Všichni
lidé, včetně myslících členů
komunistické strany věděli, že je
nutné přejít k občanské
společnosti.“ (Ransdorf, M.: MF
Dnes, 30. 11. 2002)

Z mnoha Ransdorfových textů
je zcela jasné, že propadl nejen,
jak si ještě ukážeme,
nemarxistické, buržoazní koncepci
„pluralismu“, ale i „občanské
společnosti“, což nebylo
náhodné. Šlo u něj totiž na jedné
straně o logické vyústění jeho
maloburžoazní, maloměšťácké
orientace v pohledu na historické
podmínky, předpoklady a tím i
možnosti uskutečňování revolu-
čních přeměn směřujících k vybu-
dování socialismu, tak na druhé
straně o iluze a toleranci k
závažným neduhům kapitalismu,
fungování tzv. nejvyspělejších
kapitalistických zemí. Patrně je to
zejména z jeho „alergie“ na
politickou moc proletariátu –
diktaturu proletariátu, kdy dle
něj nejde o opravdový marxistický
koncept. Bylo to prý sice „heslo,
které mělo svého času veliký
ohlas: dnes už ... patří minulosti ...
Jde původně ostatně o blan-
quistický pojem“. (Nové čtení
Marxe, Futura 1996, s. 402) Tuto
zjevnou spekulaci do sebe
absorboval i „Program KSČM“,
schválený I. sjezdem KSČM
(Olomouc 13. – 14. 10. 1990), kde
je napsáno, že strana znovu
„potvrzuje svůj již dříve vyhlášený
rozchod s diktaturou proletariátu,
jako se systémem poplatným
ideologii minulého století a
nevhodným pro vyspělou civilizo-
vanou společnost“. (Dokumenty
I. sjezdu KSČM, s. 16)

Ransdorf, tento všeznalý
„marxolog“, ovšem zcela záměrně
opomněl např. Marxovy práce
„Občanská válka ve Francii“,
„Dopis Weydemeyrovi“ a „Kritiku
gothajského programu“. Z té
připomeňme: „Mezi kapitalis-
tickou a komunistickou společ-
ností leží období přeměny jedné
společnosti v druhou. Tomu
odpovídá také přechodné období,
v němž stát nemůže být ničím
jiným než revoluční diktaturou
proletariátu.“ (Marx, K., Engels,
B.: Sp., sv. 19, s. 57)

Diktatura buržoazie (založená
na monopolu kapitalistického
vlastnictví a tím i monopolu její

politické moci) mu však nevdala,
neboť její jevové formy -
parlamentarismus, údajný „plura-
lismus“ a jen formální „demo-
kracie“ - mu „zaslepily oči“. Je to
v podstatě spjato i s jeho „alergií“
na skutečný význam i odkaz
Velkého října, což je dáno jeho
hluboce zakořeněným antisově-
tismem a sociáldemokratiismem,
jeho iluzorním pohledem na
„Pražské jaro“ roku 1968 jemuž
zcela propadl, na politický,
ekonomický a ideologický
„pluralismus“ (musíme být vždy
„pluralitní“!), jeho zatížením
ideovou a politickou koncepcí
antikomunistické Socialistické
internacionály (Mitterandů,
Blairů, Schröderů ad.) a jí již od
poloviny 60. let prezentovaným,
chimérickým,
pseudosocialistickým „demokra-
tickým socialismem“ a rolí EU i
paktu NATO. Byl to on, vedle
J. Dolejše, a to nelze opomenout,
kdo jako poslanec za KSČM,
souhlasil s jeho rozšiřováním na
Východ atd.

Ale vraťme se k „občanské
společnosti“. Ransdorf dokonce
přišel stvrzením, a to bez
patřičného vyargumentování jím
prezentovaného názoru (odvolává
se jen na publikaci vydanou
v Maďarsku v roce 1989, jejímiž
autory jsou Attila Ágh a György
Szoboszlai), že prý „Marx se přece
zastával občanské společnosti
proti jejímu mrzačení v buržoazní
civilizaci. Troufám si tvrdit,“ píše,
„že jeho alternativou proti
existujícímu stavu nebyla
likvidace občanské společnosti,
ale socialistická občanská
společnost.“ Odvolává se zde,
ovšem bez jasné a precizní
argumentace, i na A. Gramsciho.
(Ransdorf, M.: Tendence pro
devadesátá léta – dějinná
mezibilance, GRANT AVANT 1991,
s. 1; Nové čtení Marxe, s. 10, 11 a
16)

Připomeňme proto Marxovy
názory na „občanskou
společnost“, když se na něj
Ransdorf tak odvolává. Marx
nejen ve svých zralých dílech
(Manifest komunistické strany,
Rukopisy „Grundrisse“...), ale již
ve svých raných dílech, v nichž
završoval svůj přechod od
revolučního demokratismu a
filozofie mladohegelovců na
pozici revoluční filozofie -
dialektického materialismu a
dialekticko-materialistického po-
jetí dějin a vědeckého komunismu
– tedy marxismu, byl jedno-
značný. Ne „občanská“ = buržo-
azní společnost, založená na
kapitalistickém, soukromém
vlastnictví a vykořisťování, ale
komunistická, založená na
společenském vlastnictví, na
odstranění „odumření“ tříd vůbec
a vytvoření skutečně svobodné, na
komunistické samosprávě zalo-
žené, beztřídní společnosti. „Místo

ODEŠEL JIŘÍ STANO

4. 3. 2017 zemřel ve věku 91 let komunistický novinář
a spisovatel Jiří Stano. Umělec, jenž celý život zasvětil tvůrčí práci,
víře v člověka a v sociálně spravedlivou společnost, kterou sám
pomáhal od mládí budovat. Jako přední český novinář a reportér
Rudého práva dokázal osobitě zpodobnit pracujícího člověka; jako
beletrista spoluvytvářel moderní portrétní reportáž.

Psal o hornících, za nimiž fáral do dolů; psal o zemědělcích,
stavitelích, konstruktérech, zlepšovatelích a vynálezcích,
o vědcích, lékařích i malířích. Psal o Bulharsku, kde sedm let
působil jako zpravodaj Rudého práva. Byl autorem více než dvou
tisíc reportáží, črt a fejetonů, několika románů, mnoha povídek
a cestopisů, šesti sbírek epigramů a satirických veršů i knih pro
děti.

Soudruh Stano byl nositelem Řádu práce, bulharského Řádu
Cyrila a Metoděje a dalších ocenění. Jeho životní síla a talent mu
umožnily tvorbu do konce života. Přispíval do literární přílohy
Haló novin. Byl i věrným čtenářem našeho listu.

Čest jeho památce!

staré buržoazní společnosti
s jejími třídami a třídními
protiklady nastoupí sdružení,
v němž svobodný rozvoj každého
je podmínkou svobodného
rozvoje všech.“ (Marx, K., Engels,
B.: Manifest komunistické strany,
Sp., sv. 4, Praha, SNPL 1958, s.
450)

Ve stručnosti to lze vyjádřit
Marxovou desátou tezí o
Feuerbachovi (jaro 1845):
„Stanovisko starého materia-
lismu je „občanská“ společnost;
stanovisko nového materialismu
je lidská společnost čili
zespolečenštěné lidstvo.“ (Marx,
K., Engels, B.: Sp., sv. 3, Praha,
SNPL 1962, s. 19) Srozumitelněji
řečeno: starý, to je nedialektický
- metafyzický, nemarxistický ma-
terialismus. Nový, to je
dialektický a historický materia-
lismus - dialekticko-materia-
listické pojetí dějin jako
teoreticko-metodologický základ
vědeckého komunismu. Marxo-
vým stanoviskem je komunismus,
ne „občanská společnost“!

Ještě dříve (leden roku 1844),
ve stati „Úvod ke kritice Hegelovy
filozofie práva“, Marx jasně
ukázal, v čem spočívá pozitivní
možnost emancipace člověka:
„Ve vytvoření třídy s radikálními
okovy, třídy občanské
společnosti, která není třídou
občanské společnosti ...“,
takovou třídou, „která je úplnou
ztrátou člověka, nemůže tedy
samu sebe získat jinak než
úplným znovuzískáním člověka ...
je proletariát.“ (Marx, K.: Sp., sv.
1, Praha, SNPL 1961, s. 413)

Již ve stati z roku 1843
„K židovské otázce“ (Marx, K.,
Engels, B.: Sp., sv. 1, Praha, SNPL
1961) o „občanské společnosti“
mj. napsal: „Dovršený politický
stát je svou podstatou rodový
život člověka v protikladu k jeho
materiálnímu životu. Všechny
předpoklady tohoto egoistic-
kého života trvají dál mimo
státní sféru v občanské společ-
nosti, ale jako vlastnosti
občanské společnosti. Tam, kde
politický stát dosáhl svého
pravého rozvoje, žije člověk ... ve

skutečnosti, v životě dvojm
životem ... životem v politické
pospolitosti, kde vystupuje
jako pospolitá bytost, a
životem v občanské společ-
nosti, kde působí jako
soukromá osoba, ostatní lidi
považuje za prostředek, sám
sebe ponižuje na prostředek a
stává se hříčkou cizích sil.“ (s.
378-379) Člověk, osoba
„občanské společnosti“ tedy
žije ve světě odcizení a
manipulace. Marx zde dále
výstižně zdůraznil, že
„občanská společnost“, to je
sféra „egoismu, kde vládne
bellum omnium contra omnes
– válka všech proti všem.“ (s.
380) Válka v podobě bezohled-
né konkurence, boj mezi
podnikatelskými subjekty i
mezi námezdními pracovními
silami o získání pracovního
místa, boj o existenci. Tak jako
i boj mezi podnikateli,
kapitalisty a námezdně
pracujícími, jako války mezi
státy a národy. V tomto se
tato kapitalistická „občanská
společnost“ v pozitivnějším
směru příliš nezměnila, ale
naopak.

Pokračujme dál Marxovými
slovy o tom, co je principem
oné společnosti. Je to
„Praktická potřeba, egoismus
– to je princip občanské
společnosti ... Bohem
praktické potřeby a zisťnosti
jsou peníze“, které „degradují
všechny lidské bohy – a mění
je ve zboží. Peníze jsou
všeobecná hodnota všech věcí
... je to člověku odcizená
podstata jeho práce a jeho
jsoucna; a tato cizí podstata
člověka ovládá a člověk se jí
koří ...“ (Tamtéž, s. 397)
Z raných Marxových prací, kde
hlouběji, ve filozoficko-
ekonomické rovině, objasňuje
úlohu peněz a odcizení
v „občanské společnosti“, jsou
Ekonomicko-filozofické
rukopisy z roku 1844 (Praha,
SNPL 1961), kapitola „Vláda
peněz v občanské společnosti“.

(Pokračování na s. 4)

RANSORFOVO NEMARXISTICKÉ POJETÍ „OBČANSKÉ SPOLEČNOSTI“

(Dokončení ze s. 3)

Zde mj. píše: „**Co pro mne jest s pomocí peněz, co mohu zaplatit, tj. co mohou peníze koupit, to jsem já, sám majitel peněz. Jak velká je síla peněz, tak velká je má síla ...** To co jsem a co dokážu, není tedy ani dost málo určováno mou individualitou. Jsem ošklivý, ale mohu si koupit nejkrásnější ženu. Nejsem tedy ošklivý, neboť účinek ošklivosti, její odstrašující síla je zničena penězi ...“ (s. 126) **Peníze „jsou všeobecnou záměnou a zmatením všech věcí, tedy převráceným světem, záměnou a zmatením všech přirozených a lidských kvalit.** Kdo si může koupit statečnost, je statečný, i když je zbabělý ...“ (s. 128-129)

K. Marx a B. Engels v **Německé ideologii**, napsané v letech 1845-1846 (Sp., sv. 3) postihli „občanskou společnost“ mj. takto: „Zahrnuje veškerý obchodní a průmyslový život na určitém stupni a v tomto smyslu přesahuje stát i národ, ačkoliv se na druhé straně ... musí organizovat jako stát. Název občanská společnost vznikl v osmnáctém století, kdy se vlastnické vztahy už vymanily ze starověké a středověké pospolitosti. **Občanská**

společnost se jako taková vyvíjí teprve s buržoazií ...“. (Tamtéž, s. 50) „**V této společnosti svobodné konkurence se jednotlivec jeví zbaven přírodních svazků atd. ... v „občanské společnosti“ vystupují různé formy společenských souvislostí vůči jednotlivci jako pouhý prostředek k jeho soukromým účelům, jako vnější nutnost. Ale epocha, která vytváří toto ... stanovisko izolovaného jednotlivce, je právě epochou až dosud nejrozvinutějších (z toho hlediska všeobecných) vztahů.“** (Marx, K.: Rukopisy „Grundrisse“ I., Praha, nakl. Svoboda 1971, s. 37, 38) **Ano, tak „teprve kapitál vytváří občanskou společnost a vede k tomu, že členové společnosti si univerzálně osvojují jak přírodu, tak i samu společenskou souvislost.“** (Marx, K.: Rukopisy „Grundrisse“ II., Praha, nakl. Svoboda 1974, s. 17) **Avšak, jak bylo řečeno, jako izolovaní jednotlivci žijící pod tlakem vnější nutnosti, při nadvládě zbožné peněžního fetišismu, peněz a těch, kteří jimi disponují, ve sféře odcizení a manipulace, tedy v civilizaci, jež je měšťáckou, tj. buržoazní společností, „takzvanou občanskou společností ...“** (Engels, B.: Anti-

Dühring, Marx, K., Engels, B.: Sp., sv. 20, Praha, nakl. Svoboda 1966, s. 259)

Abychom plně pochopili, u člověka, který se považuje za marxistu, jeho až fatální lpění na „občanské společnosti“, je třeba připomenout, že tato buržoazní, měšťácká společnost bývá zpravidla založena na buržoazní, parlamentní demokracii, která tohoto „marxologa“ s jeho pojetím a interpretací kategorií „zprostředkování“ a „pluralismu“ tolik přitahuje. Hlásané principy Francouzské buržoazní revoluce s hesly o nastolení vlády „osvíceného rozumu“, „svobody“, rovnosti“ a „bratrství“, jež se promítly do „Prohlášení lidských a občanských práv“, jako zásady nové ústavy, se fakticky ukázaly jako iluzorní. Řečeno Engelsovými slovy: „Teprve teď se rozbřesko; pověra, bezpráví, výsada a útlak měly od nynějška ustoupit věčné pravdě, věčné spravedlnosti, rovnosti tkvící v samé přírodě a nezadatelným lidským právům. Dnes víme, že tato říše rozumu nebyla nic jiného než idealizovaná říše buržoazie; že věčná spravedlnost došla uskutečnění v buržoazní justici; že rovnost vyústila v buržoazní rovnost před zákonem; že za jedno z nejpodstatnějších lidských práv bylo prohlášeno – buržoazní vlastnictví; a že stát rozumu, Rousseauova společenská smlouva, vstoupil v život jenom jako buržoazní, demokratická republika.“ (Engels, B.: Anti-

Dühring, Marx, K., Engels, B.: Sp., sv. 20, Praha, nakl. Svoboda 1966, s. 42)

Vydeme-li z výše uvedeného, pak lze „pochopit“, proč nakonec koncept „občanské“, tedy buržoazní společnosti s jejím pojetím „svobody“ a „lidských práv“ tak „učaroval“, nejen buržoazně, ale i maloměšťácky, maloburžoazně zaměřené aktéry listopadovo-prosincového kontrarevolučního převratu roku 1989. Tedy uchvátil „duše“ i „srdce“ mnohých „reformních komunistů“ a „marxologů“, jakým byl M. Ransdorf. Šlo o to, že se nedokázali vymanit z výše vzpomenutých idejí a principů Francouzské, buržoazní revoluce. Jistěže zrod buržoazní „občanské společnosti“, na rozdíl od stavovské feudální společnosti, představoval velký pokrok. Jestliže za feudalismu byla privilegovaným stavem třída feudálů, pak v „občanské společnosti“ je privilegovanou třídou buržoazie, kapitalističtí podnikatelé garantující svou ekonomickou, politickou mocí a právním řádem, nadvládu soukromého vlastnictví. Ide tedy zde o společenství, ne fakticky, ale jen formálně „svobodných“ a „rovnoprávných“ lidí, občanů, neboť monopolním právem a svobodou vždy bylo a je svoboda a právo na kapitalistické podnikání, svoboda obchodu a kapitalistické expanze. Na přelomu 20. a 21.

století se stala prezentace buržoazně pojatých a formálních lidských práv ideologickou a politickou zbraní jak v boji proti socialistickým zemím, tak pro manipulaci a přípravu agresí proti zemím usilujícím o nezávislost na imperialistických mocnostech.

Pokud jde o M. Ransdorfa, pak slovy K. Pomaizla: „Ransdorf, zvláště jako maloburžoazní intelektuál, vidí jen přednosti buržoazně demokratické občanské společnosti (idealizuje např. masarykovskou první republiku, kterou vůbec nepoznal). Intelektuálové se v ní („občanské společnosti“ – Z. K.) cítí dobře: mohou se, dokonce i „levě“, vyžvanit. **Ale ono „občansko-společenské“ zprostředkování, které umožňuje i pracujícím se do jisté míry organizovat, slouží dnes více než kdy jindy ohlupování, manipulaci mas, odvádění jich od boje proti systému: nejen to - je přímou obranou systému vykořisťování a útlatku.** Propagování „zprostředkování buržoazní lidemokracie“ slouží Ransdorfovi k tomu, aby prosazoval integraci komunistické strany do této společnosti, aby stranu odváděl od přímého boje proti této společnosti, aby se ji snažil dostat na cestu pohodlného (a výnosného) reformismu.“ (viz K. P. a Z. K.: *Anti-Ransdorf, ze společného konspektu textů M. R., J. D. a M. G. a jejich hodnocení*)

Z. Košťál

Krajská nominační konference KSČM v Praze v den 69. výročí vítězství pracujícího lidu nad buržoazií a reakcí, 25. února 2017, zvolila na druhé místo kandidátky do Poslanecké sněmovny místopředsedu KSČM a dlouholetého poslance Ing. Jiřího Dolejše. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby předtím od mnoha delegátů nezaznívala tvrdá kritika nevyrazné a oportunistické politiky KSČM. Znovu se ukázal **rozpor mezi slovy a činy** těch, kteří sice volají po boji za socialismus, ale poté znovu staví do svého čela takového představitele, který je nejprůzračnějším ztělesněním plně státo-tvorného vedení strany, včetně výsměchu dějinám a představitelům revolučního hnutí.

Nejen to, **Jiří Dolejš se opakovaně veřejně postavil na stranu imperialismu.** V březnu 2015 prosazoval v Parlamentních listech možnou „společnou obranu v rámci EU“, tedy posílení české účasti v imperialistických strukturách. V únoru 2013 uvedl pro Parlamentní listy: „EU ano, ale s lepšími pravidly – neboli jiná společná Evropa je možná. Toho se drží KSČM po celou dobu své existence.“ To neodpovídá skutečnosti. Před referendem o vstupu ČR do EU v červnu 2003 KSČM doporučila svým voličům,

NA DRUHÉM MÍSTĚ KANDIDÁTKY KSČM V PRAZE BUDE OPĚT ANTIKOMUNISTA

aby hlasovali proti vstupu. J. Dolejš však prohlásil, že **hlasoval pro vstup** (stejně jako poslanci Rujbrová a Ransdorf). V březnu 2010 se pro Mediafax vyslovil **pro zvýšení pravomocí evropských institucí**, tedy za další omezení české státní svrchovanosti. Současně vyjádřil obavu z rozpadu EU.

Zatímco kdysi vedla KSČM kampaň proti vstupu ČR do NATO, v květnu 2010 J. Dolejš pro ČTK řekl, že „je naším zájmem, aby Česká republika vystoupila z vojenské složky NATO“. Dodnes se tento zvláštní požadavek na vystoupení z vojenských struktur vojenské organizace objevuje. V r. 2003 byl Dolejš **jedním ze šesti poslanců KSČM, kteří hlasovali pro rozšíření NATO o sedm zemí východní Evropy.** Dodnes neprovedl sebekritiku a jeho výsadní pozici ve straně to nijak neuškodilo.

Známý je opakovaným **odmítáním znárodnění**, tedy požadavkem na zachování kapitalismu na věčné časy. V lednu 2016 **se zastal Milady Horákové** proti Martě Semelové.

Horáková prý byla souzena neprávem, lze tedy z jeho postoje domýšlet, že Semelová je souzena právem. V prosinci 2011 **uctil ve sněmovně minutou ticha památku ikony kontrarevoluce V. Havla**, jako ostatně většina poslanců KSČM. Ostře se distancoval od komsomolců za „neuctivé“ vyjadřování o zesnulém.

Už se zapomnělo na **korupční kauzu z r. 2009**, kdy byl ochoten za slibovaný milionový dar nepodpořit zákon proti hazardu? Nakrátko pak přestal být místopředsedou strany, ale její mediální tvář číslo 1 zůstal.

Při diskutovaném **zpoplatnění vysokých škol** se Dolejš zastával určité formy odloženého školného, když se např. v únoru 2004 vyjádřil pro Právo: „Vzdělání není jen veřejně prospěšná záležitost, ale i vaše osobní investice. Pokud někdo absoluuje perspektivní obory, jako je právo, a dosáhne na základě toho určitého příjmu, mohl by na toto být uvalen jakýsi odvod, který by pomáhal zpětně financovat vysoké školství.“

Odmítání „stalinismu“ a jeho „deformací“ a obhajoba „obrody“ v r. 1968 jsou základními tezemi Dolejšova výkladu dějin. Značná část vedení strany hodnotí minulost shodně. **Rok 1989 označil Dolejš za promarněnou šanci**, jak společnost změnit k lepšímu. Jak uvedl 12. 2. 2016, každá diktatura (tedy i proletariátu) je proti demokracii a lidskosti. V červnu 2005 prosazoval, aby se KSČM jednoznačně omluvila „za zločiny“, které se staly během vlády KSČ. Dle zprávy BBC z listopadu 2004 nazval Klementa Gottwalda „rozporuplným a nešťastným politikem“ a označil své hodnocení za „snahu o objektivní a vyvážené stanovisko“. O tři roky později ve svém článku „Klement Gottwald: Padouch nebo hrdina?“ tvrdil, že po r. 1948 „začínají nabývat tragické rysy Gottwaldovy životní dráhy navrch“ (v originále navíc s pravopisnou chybou). Socialismus v Československu měl prý „**zejména v 50. letech často rysy státního terorismu**“, „lze doslova hovořit o justičních vraždách“.

Z Gottwalda se prý „na konci života stal zlomený, v alkoholu se utápějící člověk“. Těžko soudit, kam to dotáhne Dolejš, ale na předsedu vlády a dělnického prezidenta sotva. A nebyl to Gottwald, ale Dolejš, který se **nechal fotografovat ve zjevně podnapilém stavu** s láhví toho, čemu se dnes nesmí říkat rum, zvedaje prsty do symbolu „vítězného V“.

Ostatně Dolejšův pohled na kulturu je svérázný. V srpnu 2014 zveřejnil na internetu fotografii antikomunistických pseudoumělců „The Plastic People of The Universe“ s komentářem: „Legenda...“ Kritiku svého počínání komentoval slovy: „Rozhodně bych z nich nedělal nějakou chátru.“

Opravdu nám nestačí antikomunismus zvenčí, potřebujeme ho šířit i uvnitř strany?

Vzhledem k očekávanému zhoršení volebních výsledků KSČM a zběsilé mediální kampani vedené proti vedoucí pražské kandidátce Martě Semelové, jakož i protěžování Dolejše Českou televizí, **je možné, že Dolejš bude v příštím období jediným „komunistickým“ poslancem za Prahu.** A možná, že posledním.

Prokop Haken

Podle zjištění Státního úřadu inspekce práce zveřejněného v Právu „v ČR stále panuje vykořisťování“ (viz www.novinky.cz/ekonomika/432452). Z poznatků inspektorů vychází jasný obraz: ilegální zprostředkovatelé práce, mnozí z Polska nebo z Moldavska či Ukrajiny, bez patřičných povolení přivezou pracovníky a ti dělají za 50 Kč na hodinu až 14hodinové směny i o víkendech bez jakýchkoli zaměstnaneckých práv v nevyhovujících podmínkách.

Za takové peníze dnes firmy neseženou ani studenty na brigádu. Oproti řádným zaměstnancům nelegální pracovníci berou třikrát méně, výplaty dostávají bokem a firmy za ně neodvádějí zdravotní a sociální pojištění. Metoda „promluv a poletíš“ na umlčení funguje, neboť tito dělníci u nás pobývají bez prostředků. Inspektoři práce odhalili od roku 2012 deset tisíc nelegálně zaměstnaných osob. Provádějí prý až 16 kontrol denně, udělují pokuty a systém běží dál. Vždyť kapitalistům vyhovuje a umožňuje vyšší zisk.

Americká „Centra pro prevenci a kontrolu nemocí“ (CDC) oznámila, že jen v roce 2015 zemřelo téměř 13000 Američanů na předávkování heroinem. CDC v oficiální zprávě vydané 24. 2. 2017 dále uvedla, že počet úmrtí na heroin byl v roce 2015 čtyřikrát vyšší než v roce 2010. André Damon na wsws připomněl, že jde o heroin pašovaný z Afghánistánu, kde je produkován pod dozorem CIA a US army.

Drogová epidemie zasáhla obyvatelstvo bez rozdílu věku, pohlaví a rasy. U skupiny osob ve věku 55 - 64 let se počet úmrtí na předávkování zvýšil 5x a ještě vyšší je u skupiny ve věku 45 - 54 let. Největší úmrtnost byla zaznamenána u bělochů, až dvakrát vyšší než u Afro- a Latinoameričanů. Drogy vraždí hlavně v oblastech dřívější těžby uhlí v Kentucky, Západní Virginii, Tennessee a podél tzv. „páso rzi“ ve státech Michigan, Ohio, Indiana a Pensylvánie. Právě tam, kde je úpadek USA nejvyšší a hovořil o něm i v inauguračním projevu prezident Trump.

Nevládní organizace „Young režímu“ Invincibles“ (Mladí neporazitelní) letos vydala výsledky svého průzkumu, podle něhož současná mladá generace USA má o 20 % nižší příjmy než jejich rodiče ve stejném věku, ač má vyšší a kvalitnější vzdělání. Mladí Američané vlastní nejméně bytů od roku 1965. Na druhé straně věkového spektra existuje masa seniorů, kteří jsou natolik zadlužení, že již nemohou dále splácet své hypotéky. Americká společnost degraduje. Drogová epidemie a úmrtnost na předávkování heroinem jsou pouze příznakem toho, že miliony Američanů nemají a nevidí žádnou perspektivu pro sebe a své děti.

V Polsku sílí pronásledování komunistů. Jak na www.solidnet.org sdělila 3. 3. 2017 Komunistická strana Polska (KSP), úřad prokurátora v Katovicích rozhodl 2. února obnovit obžalobu členů KSP a redakce periodika Brzask za „propagaci totalitního

31. 3. 2016 byli odsouzeni 4 členové KSP a redakční rady Brzasku v nepřítomnosti na 9 měsíců veřejně prospěšných prací a k pokutám za „přímé odkazy na komunistický systém a marxismus-leninismus“. Obvinění se odvolali a požadovali řádný proces. Letos 26. ledna rozhodl oblastní soud v Gabrowe Górnici v případě nepokračovat a ve verdiktu uvedl, že KSP i Brzask jsou legální, soud nezjistil ve vydáních listu „žádnou propagaci totalitního režimu“ a že „identifikace s komunistickou ideologií není vystavena trestu“. Deset dní před tímto rozhodnutím zemřel jeden z obžalovaných Marian Indelak.

Katovický prokurátor dál tvrdí, že „odkazování na marxisticko-leninskou ideologii ukazuje na propagaci totalitního režimu“ a po jeho odvolání se má případem zabývat okresní soud v Katovicích. Náporný příklad, jak autoritativní režim polské vládnoucí strany chápe „právo a spravedlnost“, kterou má ve svém názvu.

-ij-

František Xaver Šalda

(* 22. prosinec 1867, † 4. duben 1937)

F. X. Šalda byl vynikající český literární kritik, básník a přední český publicista od 90. let předminulého století až do své smrti.

V tomto roce si připomínáme jeho dvě výročí – 80 let od úmrtí a 150 let od narození.

Tato jubilea jsou pro nás příležitostí vrátit se k jeho dílu a vyzvednout některé jeho stále aktuální myšlenky. Na rozdíl od T. G. Masaryka patřil F. X. Šalda k těm, kdo pochopil světodějný význam Velké říjnové socialistické revoluce a také k těm, kdo jakkoli byl neoblomným stoupencem svobody a demokracie, nastavil nemilosrdné zrcadlo tehdejší české velkoburžoazii, která ideály, v něž věřil, hrubě deformovala. Ostatně zacitujme z jeho esejí.

Nejprve co říkal o VŘSR a sovětském Rusku a jak kladl důraz na to, že bolševická revoluce měla být zvláště drahá už tím, že dovršila sny našich táboritů:

Teprve z bolševické revoluce ruské padá plné světlo nazpět i do epizody komunismu tábořského. Bolševická revoluce jest v tábořském komunismu předjata v rozměrech ovšem velmi

malých, ale přece po svém jádru a životně dějinném smyslu. Tenkrát, na začátku 15. století, udal se v Čechách týž děj hromadného entuziasmu pro ideu jako v Rusku na počátku století dvacátého: celý národ podstoupil strašlivé utrpení, odhodil všechn životný blahobyť, všechno hmotné pohodlí jako cáry a cetky morem zamořené, přestál největší myslitelná muka, aby vyzkoušel za lidstvo nové formy života společenského, hospodářského, duchovního. Je možno, že se zmýlil v tom i onom případě; že jich nenalezl. Ale pokus byl v obojím případě tak opravdový a tak děsivý přímo svým ohromným mravním odhodláním, že stojí osamocený v dějinách. Tenkrát stáli jsme proti celé civilizaci západokřesťanské (a jiné ovšem nebylo v střední Evropě) jako nyní, na počátku 20. století, v prvních letech sovětských republik, stálo Rusko samo proti celé civilizaci evropské. Tenkrát tedy - a zdá se mi, že je to víc než snadný úsudek z obdoby - předjali jsme víc než vývoj západoevropský: předjali jsme o staletí vývoj východoevropský.

Z toho, co jsem řekl, jest vidno, že Masaryk jest duch ne revoluční, nýbrž

tradiční. Neskrývá se tím nijak: viz jeho otevřenou nechuť k revoluci v permanenci, napomenutí adresované našim lidem, aby „přešli ke klidné a stálé práci“, viz i jeho pojetí ruské revoluce bolševické. Masaryk nepíše o ní nijak nenávisťně; má bystrý zrak a pochopení i pro její některé výhody a zisky, jež přinesla ruskému sedláku. A přece, zdá se mi, nedoceňuje jejího světotvorného významu. (s. 629, 630)

A pokud jde o jeho kritiku tehdejší naší, tj. buržoazní demokracie, poslyšme, co píše ve stati „Moje pochyby o demokracii“ (říjen 1929):

Vliv peněz nikde není tak mocný jako v moderních demokraciích! Poněvadž demokracie hlásá společenskou rovnost všech lidí, poněvadž ruší všecka historická privilegia, stavy a kasty, poněvadž odmítá společenskou hierarchii, stávají se peníze jediným sudidlem života. Nic není zásluha a všecko je úspěch; všecko ti může býtí tzv. veřejnou kritikou demokratickou oddisputováno, vyjma to, že sis nasekal několik desítek nebo stovek jmění... Úspěch je tedy úspěchem jen tehdy, je-li hmotný a obohacuje-li člověka. Není

de facto pro moderní demokracii cti, když nemůže býtí vyslovena a změřena peněžní sumou. Peníze opatřují nejen požitky, ale i moc politickou. Rozumí se, že i v monarchii mají peníze ohromný vliv, ale přesto, soudím, menší než v republice demokratické; neboť zde není prostě hráze, která by bránila jejich útoku. Již jiní, např. Anatole France, upozornili na to, že veliké moderní demokracie jsou úplně ve službách velkokapitálu a že o jejich politice rozhodují trusty velkopřemyslné a peněžní velebanky. Někdy to dělá přímo dojem, jako by měly oficiální politiku v demokraciích zpachtovánu. (s. 636, 637)

Kdo se chce blíže seznámit s názory F. X. Šaldy na předmnichovskou republiku, nechť nahlédne do knihy, kterou v roce 1955 vydal Československý spisovatel s názvem O umění. V dnešní době, zanesené ideologickým balastem, je to osvěžující četba. Doufáme jen, že inkvizitoři ministerstva vnitra, kteří mají hlavní slovo v nynější tzv. demokracii, ji ještě nestačili vyřadit z knihoven.

O tom, kdo skutečně F. X. Šalda byl, se lze poučeně dovědět z knihy Ladislava Štolla „Občan F. X. Šalda“, jež vyšla v roce 1977 v Československém spisovatelství. Tu však zřejmě v dnešních vybrakovaných knihovnách sotva najdete.

J. K.

KNIHA, KTERÁ NESMÍ UJÍT NAŠÍ POZORNOSTI

Upozorňujeme na knihu Jaroslava Chalupického „Svědectví dříve narozených“, kterou vydala „Futura“ koncem minulého roku. Autor v ní vylíčil, kdo byl, z čeho vyšel, čeho dosáhl v podmínkách neobyčejně složité doby 20. století. Nejednou stál tvář v tvář smrti, která nemilosrdně kosila životy druhých.

Jedná se o vzrušující čtení.

Jeho součástí je mj. i hodnocení této knihy z pera bývalého tajemníka ÚV KSČ Jana Fojtíka (viz s. 177-181), píše v něm mj.:

„Vše to, o čem píšeš, se mne dotýká, v mnohém jsem prožíval minulost s Tebou. Jakkoli o tři a půl roku mladší,

procházel jsem obdobnou cestou...

V čem vidím její cenu?

Je oslavou práce.

Oba jsme studovali Marxe. Oba víme, že Marx jako základní protiklad ve společnosti, v níž žil, spatřoval Práci a Kapitál. Hlavní v marxismu je likvidace tohoto protikladu, vítězství Práce nad Kapitálem. Tento boj – boj o osvobození Práce ze jha Kapitálu – představuje dovršení dějinných třídních zápasů. Jak jinak než v socialismu, první fázi beztrídní společnosti, komunismu!

Socialismus s tímto nešvarem skoncoval. V tom vidím jeho největší přednost. Ne ve statistikách o ekonomickém růstu a produktivitě

práce. Ale v základní změně ve vztazích mezi lidmi. Byly chyby? Byly. Bylo jich nemálo. A byly nejen chyby, ale i přehmaty. Některé snad neodčinitelné. Každý podrobnější rozbor by ukázal, že jejich zdrojem byly přežitky minulosti, egoismus a chamtivost lidí, jejich bezohlednost v prosazování svých zájmů na úkor zájmů společenských – dědictví tisíciletého vývoje, předchozích vykořisťovatelských společností.

Potřebovalo to čas, který nám žel nebyl dán. Ale co považuju za nejdůležitější? To, že socialistickými revolucemi v řadě zemí, včetně naší, vyšlo slunce, když byla osvobozena práce od odvěkých vykořisťovatelů.

Že slunce zapadlo? Věřím, že dějinám není konec. Zase vyjde. A

jedno je jasné: úcta k práci, která neslouží jen osobnímu prospěchu, ale celé společnosti, se začala prosazovat – jako nejvyšší společenská hodnota.

Píšeš např. o tzv. socialismu. Nebyl „tzv.“ Byl reálný, se všemi nedostatky, ale byl. Už jsem např. uvedl, jak se změnily vztahy mezi lidmi, když byli vyvlastněni kapitalisté a statkáři a malovýroba založena na základech družstevnictví nebo komunálů. A pak: zcela nová struktura politického systému na bázi Národní fronty, sociální a kulturní politika. To nebyly efemerní věci, ale skutečnosti! Nestydme se za to, budme na to hrdí, však to stálo nějaké oběti!“

Redakce „Dialogu“ uvedenou knihu doporučuje k přečtení svým čtenářům.

-pj-

VZPOMÍNKY NA LENINSKÝ SVAZ MLADÝCH

Několik stovek mladých lidí se 7. března 1969 sešlo v tanečním sále hotelu Tichý v Kalininově ulici v Praze na Žižkově, aby založili novou organizaci se staronovým názvem Svaz mladých.

Původní Svaz mladých existoval v 2. polovině 30. let a sdružoval levicovou mládež. Jeho trvání však skončilo s Mnichovskou dohodou a zánikem první Československé republiky. V proměnách času je hotel Tichý dnes hotelem Ariston a „Kalininka“ se stala „Seifertkou“.

Začátkem března onoho roku československou společnost - a pražskou obzvláště - ovládal především antisovětský jako důsledek srpnových událostí předchozího roku a emočně vyhocená atmosféra ze sebevraždy a pohřbu studenta Jana Palacha.

Přesto se podařilo shromáždit dostatek stejně smýšlejících mladých lidí, kteří měli kuráž otevřeně projevit svůj názor, že totiž vstup vojsk spojeneckých armád států Varšavské smlouvy byl operací na záchranu socialistického zřízení v Československé socialistické republice a zachování celistvosti země.

Na podiu za předsednickým stolem byl na rudém suknu obraz V. I. Lenina a nápis „Lenin je s námi!“ Spolu s několika osobami, které jednání uvedly a řídily, seděla za předsednickým stolem herečka Jiřina Švorcová.

Provokatéři, kteří se na shromáždění vetřeli a celý jeho průběh nahráli, pak po rozhlasových vlnách přešli i skandování účastníků na závěr setkání: „Ať žije Sovětský svaz!“. Z jedné strany to vyvolalo nenávistnou skandalizaci nové organizace, z druhé strany to

přivedlo mnoho občanů k zamyšlení nad tehdejšími celospolečenskými poměry, nad tím zda tehdejšími médii prezentovaný názor musí být ten jediný správný, zda osoby v čele KSČ a státu od ledna 1968 jsou ty pravé pro vyvedení společnosti z krize na jaře 1969.

Shromáždění ustanovilo Přípravný výbor Svazu mladých města Prahy, který měl za úkol navázat kontakt se všemi kraji republiky a vytvořit prozatímní celonárodní přípravný výbor. Kontaktním místem pro zájemce o členství byla poštovní schránka na pražské hlavní poště.

Shromáždění v hotelu Tichý přijalo tři dokumenty: Dopis prezidentu republiky, armádnímu generálovu Ludvíku Svobodovi, Dopis Výkonnému výboru předsednictva ústředního výboru KSČ a Provolání k mládeži České socialistické republiky. Poslední dokument kromě formulací objasňujících historické kořeny a cíle nové organizace obsahoval slova výstižná pro zaměření organizace: „...vyzýváme ke vstupu do svých řad ty mladé lidi z Prahy, kteří se upřímně a dobrovolně přihlásí k našim ideám a budou ochotni pro ně pracovat mezi ostatní mládeží. Nechceme a nebudeme upírat právo na činnost jiným organizacím. Tato práva však žádáme i pro sebe. Budeme hledat cesty ke sblížení se všemi mladými lidmi a jejich zájmy na základě aktivní spolupráce ve prospěch naší socialistické vlasti.“

5. 9. 1969 rozhodl celonárodní přípravný výbor o změně názvu organizace na Leninský svaz mladých (dále LSM).

Historie LSM nebyla dlouhá. Ještě v dubnu 1969 Gustáv Husák

nahradil Alexandra Dubčeka v čele ÚV KSČ. Tato změna vedla k politickému vývoji v 70. letech známému pod pojmem normalizace.

Gustáv Husák měl na spěch. Chtěl vykázat rychlé výsledky normalizačního procesu včetně politické organizovanosti mládeže opět v jediné jednotné organizaci. A tak ještě v roce 1969 vzniklo „SODM – Sdružení organizací dětí a mládeže“ a v roce 1970 se v listopadu konala ustavující konference Socialistického svazu mládeže. Organizační složky a členové LSM se slučovacího procesu zúčastnili, ale nemohli a nehráli v něm rozhodující roli. Obvykle to vypadalo tak, že titíž co rozbíjeli ČSM, obsadili sekretariáty nových organizací v roce 1968, pak následně vzali do svých otěží i normalizační proces.

Historici se mýlí, pokud uvádí, že socialistická, prosovětská levice roku 1969 byla normalizační silou. Způsob, metody a tempa formování nové jednotné organizace neodpovídaly představám formulovaným v dokumentech LSM.

LSM nenormalizovalo mládežnické hnutí, ale bylo Husákovským vedením znormalizováno. Zájem většiny zúčastněných bylo nedopustit, aby ti, co chápali vstup vojsk spojeneckých armád států Varšavské smlouvy v srpnu 1968 jako internacionální pomoc ještě před přijetím „Poučení z krizového vývoje“, hráli v dalším vývoji země významnější roli. „Později správně chápající“ se stali zcela přirozeně neaktivnějšími normalizátory.

Členové LSM neměli zapotřebí vykazovat pozdní kuráž. V průběhu roku 1969 i později se stávali obětmi šikany i fyzického napadání. Psychologickému nátlaku, nadávkám, urážkám, falešným obviněním a intrikám se nevyhnul snad žádný. Přesto své přesvědčení neskrývali a členství v organizaci neutajovali. Historickou vzpomínkou vzdávám hold těm

mladým lidem, kteří měli odhodlání postavit se ve vypjaté době na obranu socialismu v Československu. Být v menšině není hanbou.

A. B.

Nebylo mi ještě ani 16 let, když jsem na schůzi 7. 3. 1969 v hotelu Tichý před plným sálem přednesl svůj první politický projev. Byl jsem pochopitelně nervózní, ale dobře to dopadlo. Vždyť s přípravou vystoupení mi pomáhal soudruh profesor Lang. Ten byl jedním z těch, kteří tehdy podpořili mou matku soudružku Trögelovou po jejím dopise zveřejněném v listu Zprávy. Vyjádřila podporu Sovětskému svazu a stala se proto terčem nevybírané kampaně stoupenců antikomunismu.

I já byl třikrát obětí pronásledování, jež se dá přirovnat jediné k lynčování. V noci nám vypálili neznámí pachatelé klubovnu den před tím, než jsme měli převzít klíče od jejího vchodu. Přesto na dva roky v LSM vzpomínám rád. Získal jsem tehdy první novinářské zkušenosti, poznal opravdové komunisty – např. organizátory aktivů v Čechii včetně malíře Famíry či dceru generála Vatutina a předválečné umělce ze skupiny ElCar - a především nové kamarády, stejně smýšlející mladé lidi, z nichž mnozí jsou dodnes mezi mými nejlepšími přáteli. Činnost LSM byla pestrá. Zahrnovala nejen politiku, ale i kulturu či třeba tramping.

Pasáž o normalizaci v příspěvku A. B. se možná některým starším soudruhům příliš nelíbí, ale tak jsme to tehdy vnímali. Pamatuji si nejen první schůzi LSM, ale i poslední. Byl jí aktiv v pražském hotelu Havana na podzim 1970. I na něm procítěně recitovala soudružka Švorcová. I na něm se bouřlivě diskutovalo a zapojil jsem se také já.

Ve svém vystoupení jsem shrnul zkušenosti z práce na obvodním sekretariátu SODM a

upozornil na převlékače kabátů, skryté antikomunisty a kariéristy, kteří se již cpali do přípravných výborů SSM. Projev jsem zakončil slovy: „Nechci, aby nám bylo později vyčítáno, že jsme chyby viděli a neupozornili na ně.“ Po aktivu jsem byl vyškrtnut z kandidátek do výborů SSM. Ne že by mi to tak vadilo. Již v příštím roce jsem začal pracovat jako redaktor, ale následující vývoj mi dal, žel, zapravdu. V roce 1989 se stal SSM jednou z platformů využitých k převratu.

Ilja Jihlavský

105. VÝROČÍ KIM IR SENA

15. dubna 1912 se narodil zakladatel Korejské lidové demokratické republiky **Kim Ir Sen (Kim Il Sung)**. Již ve svých 14 letech zorganizoval Svaz za svržení imperialismu a v r. 1932 Korejskou lidovou revoluční armádu, která po boku sovětské Rudé armády osvobodila v srpnu 1945 sever země. **Kim Ir Sen** se zasloužil o vítězství ve válce proti japonským okupantům, proti agresi USA a 15 vazalských států v Korejské válce i o udržení socialismu po pádu sovětského bloku. Byl spoluzakladatelem Korejské strany práce v l. 1945-46 a od r. 1949 jejím předsedou (od 1966 generálním tajemníkem), spoluzakladatelem KLDK a 1948 - 1972 předsedou vlády, od r. 1972 prezidentem. Od r. 1953 maršál, od 1992 generalissimus. Zemřel 8. července 1994. Je tvůrcem ideologie *čučche* (absolutní soběstačností), rozvinuté **Kim Čong Ilem** v *kimirsenismus-kimčongilismus*, takto označený po jeho smrti v r. 2012.

Jihokorejský ústavní soud zbavil 10. března moci zkorumpovanou prezidentku Pak Kun Hje. Dokonce i české režimní sdělovací prostředky, které stojí plně za jihokorejskými orgány, protože je s nimi spojuje služba stejnému pánu – USA, připouštějí, že **za vlády Pak Kun Hje docházelo kromě rozsáhlé korupce i k zásadnímu porušování demokracie**, kdy např. byla sestavena „černá listina“ téměř 10 tisíc umělců, kteří byli kritičtí ke hlavě státu a nemohli proto dostávat žádné dotace. Demonstrace po odvolání prezidentky měly na svědomí oběti na životech.

Zatímco je u nás neustále zesměšňováno následnictví vedení v Korejské lidové demokratické republice, nemluví se o tom, že děd odvolané prezidentky Pak Kun Hje, Pak Song Bin, byl vládním činitelem v době japon-

ské okupace Koreje a podílel se na krutém potlačení vlasteneckého rolnického povstání. Její otec, fašistický diktátor Pak Čong Hui, schválil nebo pozměnil více než dva tisíce protilidových zákonů a proměnil jižní Koreu ve vojenskou věznicí. Někteří odpůrci režimu, bojovníci za národní nezávislost, byli v té době popraveni. Inicíoval také postavení betonové zdi mezi jižní Koreou a KLDK. Stejně jako jeho dcera byl plně oddán USA a tvrdě potlačoval opozici. Oba usilovali o invazi proti KLDK a sjednocení Koreje cestou „porážky komunismu“, tedy o okupaci severní části země, sousedící s ČLR a Ruskem, vojsky USA.

Jižní Korea je dlouhodobě zmítána masovými protirežimními demonstracemi, spojenými s tvrdou policejní represí, mláče-

KDO JE HROZBOU MÍRU?

ním demonstrantů, rozháněním shromáždění slzným plynem či vodními děly. Vysokoškolsí studenti stávkují a okupují školy, aby zabránili další privatizaci a zpoplatnění vzdělávacího systému. Solidární demonstrace na jejich podporu nedávno proběhla i před jihokorejským velvyslanectvím v ČR.

Ve stejné době **probíhá v jižní Koreji dosud největší vojenské cvičení pod vedením vojsk USA**, která okupují její území od 40. let. Stojí za povšimnutí, že téměř všude, kam americká vojska vstoupila za 2. světové války, zůstávají po více než 70 let, zatímco Rudá armáda se z osvobozených území záhy stáhla. Ačkoli USA a všichni jejich

vazalové tvrdí, že se v jižní Koreji už nenacházejí jaderné zbraně, účastní se vojenského cvičení nosiče jaderných zbraní, jaderné ponorky i jaderné bombardéry, stíhačky i torpédoorbce. Tyto síly zaujímají pozice pro invazi do KLDK. Jejich vedení otevřeně deklarovalo, že toto cvičení je zkouškou preventivního úderu proti ní. **Od konce minulého roku přepravili imperialisté do jižní Koreje přinejmenším šest milionů tun munice a válečného vybavení.**

Po téměř 70 let vyhrožují USA se všemi svými „spojenci“ útokem na severní Koreu. Neustále sílí vojenská cvičení na jejich hranicích potvrzují jejich hrozby. **Jihokorejské vedení hovoří o možnosti srovnání milionového Pchjongjangu se zemí.** KLDK s tím má

smutnou zkušenost – během Korejské války v letech 1950 – 1953 bylo na toto město svrženo 428 tisíc bomb, více, než mělo před válkou obyvatel. Bylo prakticky vyhlazeno a vybudováno znovu. Anglická verze Wikipedie uvádí odhad 1 550 000 severokorejských obětí této války. Nejsou zapomenuty zločiny dobyvatelů včetně hromadného upalování zajatých civilistů, házení dětí do studní, brutálního mučení včetně skalpování a uřezávání ňader korejským ženám. Není důvod se domnívat, že by dnes „osvoboditelé“ jednali jinak, když podobné praktiky uplatnili později ve Vietnamu, Kambodži a Laosu, v Grenadě, Perském zálivu, Panamě, bývalé Jugoslávii, Afghánistánu, Iráku, Libyi... **Leopold Vejr**

60 let klamu a falše

Přehledkou buržoazních frází a demagogie se stal 25. 3. 2017 summit hlav 27 členských států EU (už bez Británie) spojený s oslavami 60. výročí Římských smluv. Bylo jimi založeno Evropské hospodářské společenství původně zamýšlené jako protiváha RVHP ze strany kapitalistických států západní Evropy; jako nástroj k snadnějšímu prosazování zájmů velkokapitálu. Po zániku Sovětského svazu i RVHP díky zradě Gorbáčova a spol. proměny a postupné rozšiřování spolku vzniklého před 60 lety v Římě pokračovaly až k nynější podobě EU.

Navzdory nespokojenosti s fungováním této kapitalistické instituce zatím nejvýrazněji projevené brexitem hluší lídři EU dále melou svou. „Evropa jako politická entita bude buď jednotná, nebo nebude vůbec“, prohlásil v Římě prezident Evropské rady Donald Tusk, Polák, jehož nedávné znovuzvolení do funkce přes nesouhlas Polska bylo dalším výrazem arogance bruselských elit a jejich odtržení od reality. Kačer Donald mívá více rozumu.

„Budeme pokračovat společně, v případě potřeby různým tempem a různou intenzitou, ale stejným směrem“, uvádí kompromisní deklarace z římského summitu připomínající chytrou horáky. ČT deklaraci věnovala besedu v závěru Událostí 27. 3. 2017 na ČT24. Redaktor Hospodářských novin Ondřej Houska v ní řekl: „Je naivní myslet si, že Evropská unie skončí, západní politické elity do ní mají nainvestováno tolik politického kapitálu, že ji samozřejmě padnout nenechají“.

A tak je výsledkem formální jednoty, ale další integrační nástroje státy mohou přijímat, až se jim to bude hodit. Nahlas se mluví o tom, že po volbách ve Francii a Německu, pokud dopadnou podle zájmů EU, tyto státy budou rozvíjet ještě užší integraci s jádrem v původní šestce z roku 1957. Tento plán je v podstatě nástrojem k tomu, aby EU ovládl německý kapitál.

Stoupenci EU, mnozí žel i z řad KSČM, často lžou o tom, jak je pro nás Unie prospěšná. Jak je tomu ve skutečnosti ilustrují čísla, která v současnosti kolují internetem. ČR má dostat v současném osmiletém horizontu dotace od EU v přepočtu 550 miliard Kč. Do rozpočtu EU odvádí ročně asi 40 miliard; 8x40 je 320 miliard. V dividendách odchází z ČR na Západ ročně zhruba 240 miliard; 8x240 je 1920 miliard. Pro velkokapitál jsme tak doslova zlatý důl. Nynější Římská deklarace slibuje „prosperitu“, ale neuvádí, pro koho. Pro české občany jistě nikoli.

Smích nad frázemi o demokracii

Teroristický útok 22. 3. 2017 v Londýně byl provázen obvyklými frázemi o útoku „na demokracii“ a „na západní hodnoty“. Vždyť terčem byli chodci na Westminsterském mostu a budova britského parlamentu, u jejíhož vchodu byl smrtelně pobodán neozbrojený policista. Pachatelem byl 52letý britský občan Khalid Masood narozený v Kentu jako Adrien Russel, žijící v Birminghamu a přestoupivší na islám. Jeho životní příběh dokládá, že migranti z muslimských zemí nejsou jediným zdrojem terorismu.

V záplavě vznešených slov o „demokracii“ bychom neměli zapomínat, že jeden z prvních atentátů na demokracii se odehrál v Londýně již v roce 1792, kdy byl na náměstí později nazvaném Trafalgar Square demonstrativně spálen spis Thomase Paina, který nesl hrdý název „Práva člověka“. Hitler a Goebbels si z toho vzali příklad a po nástupu fašistů k moci v Německu veřejně páli spisy Karla Marxe. Atentáty na pokrokové myšlenky mohou mít mnoho podob.

Týden po teroristickém útoku v Londýně oznamovala britská premiérka v Dolní sněmovně oficiální zahájení brexitu a jednání přenášela v přímém přenosu i ČT. Když Theresa Mayová pronášela slova: „právě dnes více než kdy jindy musíme podporovat demokratické hodnoty Evropy“, její projev přerušil hlučný smích značné části přítomných. Symbolické je, že omílané fráze přestávají zabírat i v údajně „kolébce demokracie“.

CIA za tzv. ruskými hackery

Metoda „za vším hledej ruské hackery“ byla oblíbeným nástrojem soudobé západní propagandy a nepřátel Donalda Trumpa v USA ji zkusili využít i proti novému americkému prezidentovi. Mohla být ve Spojených státech účinná, dokud server Wikileaks nezveřejnil materiály CIA, z nichž vyplývá, že za údajnými ruskými hackery se mohou skrývat ve skutečnosti hackeři ze CIA. Tato americká tajná služba shromáždila software pro masovou špionáž tzv. chytrých telefonů i televizí a samozřejmě počítačů. Dokáží se komukoli hrabat v informačních zařízeních pomocí kradmé aktivace mikrofonů a kamer v přístrojích. A to první várka zveřejněných dokumentů představuje jen jedno procento materiálů, které Wikileaks v CIA získal (viz Okénko do světa Terezy Spencerové 9. 3. na stránkách ParlamentniListy.cz).

V této souvislosti jiný obraz dostává i Trumpovo tvrzení, že byl odposloucháván. V uniklých materiálech by mohly být důkazy. Stejně tak má být potvrzeno i odposlouchání německé kancléřky. Zatímco ještě nedávno nás v ČT oblovali reportáží, jak Francie se chystá čelit ruským pokusům ovlivnit nadcházející prezidentské volby, materiály Wikileaks ukazují opak. CIA před francouzskými volbami v roce 2012 sledovala všechny hlavní francouzské politické strany a každého prezidentského kandidáta včetně bývalého i současného prezidenta. Operace CIA trvala půl roku a služba také infiltrovala svými agenty francouzské politické strany.

On vůbec svět na „nezávislých serverech“ vypadá zcela jinak než z obrazovek ČT. Když ruský opoziční politik Navalnyj dostal do ulic ruských měst desítky tisíc lidí, bylo to hned několik dní obsahem hlavních zpravodajských relací. Jen občas a jaksimimochodem zazněla informace, že prezident Putin má nadále důvěru více než 80 % ruských občanů (loni mělo Rusko přes 146 milionů obyvatel). A vůbec jsme se nedověděli, že v Kremlu se, obrazně řečeno, netrhnou dveře. Jednají tam představitelé Turecka i Íránu či izraelský premiér, stejně tak jako maršál Hafthár, dlouholetý agent CIA a vůdce jednotek tzv. tobrucké vlády ovládající větší část Libye, a po něm i šéf tripolické vlády kontrolující sice jen malé okolí libyjského hlavního města, ale podporovaný USA a EU.

V turecké Antalyi jednali náčelníci generálních štábů USA, Ruska a Turecka. Na východu Sýrie jsou američtí mariňáci a dělostřelci v sousedství ruských jednotek. Asád přestává být pro USA „nepřijatelný“ a dříve Američany podporované syrské organizace spolupracující s Al-Kájdou bývalí protektoři zařadili na seznam teroristických organizací. USA přitom nadále vojensky spolupracují proti Islámskému státu s Kurdy. Trumpova administrativa činí na Blízkém východě věci nemyslitelné za Obamy a jeho ministryně zahraniční Clintonové. Pomalu a nenápadně se mění i politika USA ve vztahu k Ukrajině.

Nevěřím ovšem, že Trump dokáže prosadit své protiglobalizační předvolební sliby. Jednu výhodu sice jeho prezidentství má, díky nenávisti oficiálních médií nám v ČT ukazují, co dříve tajily, třeba demonstrace a pochody Indiánů za svá práva, avšak osud protimigračních prezidentských dekretů naznačuje, že americké soudy mají větší váhu než prezident. „Globalizační“ média roli amerického soudnictví takřka oslavují. Na rozdíl od Venezuely, kde tamější Nejvyšší soud prý „neoprávněně“ nahradil parlament ovládaný opozicí a nerespektující zákony.

Takřka celý svět se dostává do turbulencí, v nichž se objevují

nové, nedávno ještě neuvěřitelné vlivná čínská menšina, která se vazby. Vzpomeňme povyk české v zemi usadila za současné vlády pravice při loňské návštěvě pravice strany Fidesz.

čínského prezidenta v Praze. Za Svět kapitalismu se ocitá rok při hodnocení objemu v křeči, žel našemu hnutí schází čínských investic v ČR jen tak důsledná marxisticko-leninská mimochodem ČT pustila infor-strana schopná předkládat mace, že nejvíce čínských investic aktuální analýzy a závěry v duchu v zemích střední Evropy je marxismu-leninismu. v Maďarsku. Zprostředkuje je tam

Ilija Jihlavský

VSTUP PETRA KONRÁDA DO „MALÉHO ZAMYŠLENÍ“

Ad... „Dialog“ č. 330/2017, s. 5, 6

1. P. Konrád přes obecné uznání, že článek Č. Ullricha „Malé zamyšlení“ hloubkou argumentace převyšuje jiné texty na téma migrace, přeci jen jej kritizuje, že se vrhá do kritiky, aniž by se zabýval řešením jejich příčin. Jak můžeme v naší situaci příčiny řešit? Víme velmi dobře, že příčiny spočívají v systému soudobého kapitalismu, imperialismu. Co přitom můžeme dělat my zde, v ČR s naším „potenciálem“ a „vlivem“ na ostatní? Organizovat stávky proti výbojům kapitálu, organizovat podpisové akce proti imperialistům, kteří to vše vyvolali a přímo či nepřímo řídí? A toho jsou KSČM a naše (českomoravské) odbory schopny? Cožpak je tu revoluční, marxisticko-leninský - komunistický politický subjekt, avantgarda proletářů...?

Prý následky migrace přeceňujeme. V čem a čím přeceňujeme? Tím, že vyslovujeme obavy z migrantů, ač ještě nejsou na našem území? Oni ale jsou zejména v sousedním Německu, které se mnohých z nich bude zbavovat, a cpát je i k nám (proto úsilí EU o „přerozdělování“, to platí nadále). Jsou přitom anonymní, nejsou v absolutní většině identifikovatelní. Jsou bez dokladů, či s dodatečnými doklady vyrobenými za pochodu atd.

2. P. Konrád uvádí řadu faktů a tvrdí, že nelze hovořit o „specifickém zaplavení Evropy“. Pokud jde o fakta, považuje přitom za žádoucí důsledně uvádět zdroje informací. Sám zde tak nečiní. Dle německých údajů od roku 2014 přišlo více jak 2 mil. migrantů. Další jsou v severských zemích. Je třeba uvádět konkrétní čísla žádostí o azyl a kolika bylo či bude vyhověno. Západní Evropa zatím není „zaplavena“, ale rozsah pokračujících „záplav“ nemá prozatím konce. Mnohé je ještě před námi.

3. Jeho argument, že počátkem 90. let za občanské války v Jugoslávii většina z uprchlíků rovněž mířila do Německa, je sice pravda, ale přeci jen šlo o jinou geopolitickou a sociálně třídní strukturu migrantů, včetně muslimů. Šli do uvedených zemí (včetně ČR) ze země desetiletí, přes všechny problémy, včetně nacionálních (nacionalismus), formovanou socialistickou orientací s určitými pokrokovými tradicemi. V rámci Jugoslávie žili pospolu v podstatě ve shodě občané rozdílného etnického, národnostního a náboženského složení. Současní migranti jsou ze zemí absolutně odlišného a protichůdného stylu života než, který v Evropě známe. To stoupenci přijetí migrantů včetně P. Konráda ignorují.

4. P. Konrád píše, že již dříve (zřejmě jde zejména o 50. a 60. léta) zůstaly ze zemí třetího světa v západní Evropě miliony, resp., že se v ní postupně narodily a přesto k islamizaci Evropy nedošlo. Dle mého názoru jsou zde možné dvě námitky:

a) Nešlo o masové živelné **tažení**. Byl to proces politicky připravený a administrativně zvládnutý, v zájmu příchodu levné pracovní síly. Tažení migrantů v roce 2015 bylo fakticky globálně iniciované pozváním migrantů, ústy nejvyšší představitelky Německa (vůdčí síly v EU!), po dohodě s představiteli nejmocnějších imperialistických zemí EU.

b) Celé **procesí** migrantů pod vedením pochybných bezohledně ziskuchtivých podnikatelů - převaděčů (nejen při tichém, ale i výrazném souhlasu nejvyšších představitelů orgánů EU) **nekontrolovaně** překračovali hranice a procházeli územím řady zemí v rozporu s jejich platnými zákony a jejich výrazná část - jak jsem již uved - bez dokladů. To je vlastně popření roky složitě vyjednaných a dohodnutých mezinárodních smluv. Tak zvaná lidská práva, prosazovaná jen pro imigranty, jsou popřením smyslu a významu těchto práv těmi, kteří se na ně dogmaticky odvolávají!

5. To, že většina imigrantů - jak argumentuje P. Konrád - pochází ze sekulární Sýrie, vyspělé Libye a Íráku, neznamená, že migranti nejsou historicky a věcně nositeli zakořeněných tradičních starověkých i středověkých (otrokářských a feudálních) hodnot ve zmíněných zemích! Vždyť i ve vyspělé ČSSR se po státním převratu vynořilo plno mýtů o šlechtě české a rakousko-uherské, o její zásluze na upevnění náboženských, zejména katolických hodnot a důsledného boje proti kacířství a sociálnímu pokroku.

(Pokračování na s. 8)

(Dokončení ze s. 7)

Ať kdokoli zdůrazňuje „civilizační“ vyspělost většiny migrantů, tak jde spíše jen o jeho osobní závěry.

Navíc vzdělanost nepřináší jen pokrok, ale také zmar válek a zbídačení lidu i v „standardních demokraciích“, včetně humanitárního bombardování. I dnešní buržoazní statistika je důležitý zdroj informací, ale jde o to, co a o čem vypovídá.

6. Nelze než souhlasit, že nesmíme vládnoucími třídám zobat z ruky, že je třeba analyzovat skutečnost a nabízet řešení skutečných problémů vykořisťovaných a zbídačovaných. Nezobat **ano!** Ale co konkrétně, kromě analýzy skutečnosti dělat? Nabízet řešení = socialismus (revoluci), **ale kdo a komu?** Mnozí, tak jako KSČM, jsou zatíženi iluzemi o demokratickém a reformovatelném kapitalismu. Celé komunistické hnutí je však až na vzácné výjimky (př. KS Řecka) stále ještě ochromeno a **nejednotné**. Tak o jaké řešení má, přesněji řečeno může jít? Jde o složitý proces.

7. P. Konrád dále uvádí, že střední třída je sice umělý konstrukt buržoazní sociologie (obsahuje maloburžoazii, malou a část střední buržoazie, malé a střední rolníky, na druhé straně ale také vzdělanější a příjmově lépe situované vrstvy sloužícího proletariátu). Proto příslušnost k tzv. střední třídě není potvrzením úvah o tom, že většina uprchlíků je bohatých, resp. že není tvořena proletariátem, spíše naopak. Opomíjí, že M-L používá termín maloburžoazie, tj. třídu mezi proletariátem a buržoazií, která mezi nimi kolísá. Tudíž proletářů není 90 %, jak autor uvedl, ale možná 40 %, ale navíc málo nebo vůbec neuvědomělých. Jsme však u problému pokud jde o to, že podle mého názoru autor nemarxisticky hodnotí význam pomoci proletariátu. Heslem: „Proletáři všech zemí, spojte se!“ není myšleno, spojte se odchodem a příchodem na jiný kontinent, ale spojte se ve svých zemích v boji proti vykořisťovatelům i agresorům z imperialistických metropolí, podporovatelů teroristů i vyděračských převaděčů, podnikatelů s lidským neštěstím. Tedy bojujte doma za svá práva a v případě občanské války, bojujte za svá sociální práva a cestu k socialismu, místo uchylování se do lůna zemí buržoazních demokracií v Evropě! V případě zničení domovů se vzdalte do nejbližšího možného místa na přežití a buďte připraveni na návrat domů a podílejte se na jeho obnově a uspořádání.

8. P. Konrád píše, že bychom se měli více ptát a diskutovat, ale na základě věrohodných údajů. Domnívám se, že ani zmíněné komunistické strany a SOF nemají zcela relevantní údaje, jinak by byly k dispozici. Pak nelze ignorovat i jevovou státní migraci. Kurdská strana pracujících řadu let bojuje za svá práva na svou národní existenci a uznání své svébytnosti a za své historické území a pomáhá v boji proti ISIS spolu s dalšími kurdskými silami.

9. Pokud jde o výhradu P. Konráda, že se od Č. Ullricha nedozvídáme, co má na mysli pod termínem „řízená migrace“, je třeba k tomu říci: Řízená migrace je pro mnohé nepřiměřeným termínem. Migrace

je nejen vyvolána, ale i řízena těmi silami kapitalu, imperialistickými silami, které měly a mají zájem na destabilizaci jiných zemí, na vyvolání konfliktů a válek. Následně byla a je organizována takovými podnikatelskými - kapitalistickými subjekty jako jsou: „verbíři“, náhončí a novodobí „lovci otroků“ - převaděči, dopravci a poskytovatelé „různých služeb“ za nemalý „peníz“. Svým způsobem neřízená migrace přijde, až se prohloubí sucho v jižní části polokoule, zejména v Africe a nebude voda. To pak bude živelná nedohledná lavina pohybu lidí směrem na severní polokouli.

10. Se stanoviskem, že velký podíl na rozbití jednoty proletariátu, k němuž došlo již dávno v západních imperialistických zemích, přičemž velký podíl na tom měl rozpad komunistického a dělnického hnutí od 80. let 20. století, lze souhlasit. Jednota proletariátu v ČR od státního převratu neexistuje. K tomu přispívá i organizování odborů jen po profesní stránce. Pokud by do ČR došel větší počet námezdně pracujících, splynou s profesním členěním a logicky budou domácími bráni, jak jsem již uvedl, za existenční konkurenty. Případný proces „tlačení“ k jednotě je už proto složitý. Nemluvě o tom, že nejen v Evropě neexistuje silný politický subjekt - koordinátor uvědomovacího procesu proletariátu. Snaha některých národních stran jako KS Řecka a ostatních jmenovaných nestačí. Jsou příliš vzdáleni historickým zkušenostem, tradicím a tím i realitě nejen v ČR.

11. Podle P. Konráda mají zájem na vyvolávání konfliktů nejen USA, ale i imperialismus EU. Rusko je přitom, krom USA a EU, také částečně, i když z velmocí nejméně, viníkem uprchlictví. Tady jde podle mého názoru o dvě tendence. Jedna - USA objektivně, byť to nehlásá, má zájem oslabit Evropu, snížit její konkurenceschopnost. Druhá - tlačit na Rusko nejen embargem, ale více jej vtahovat do bojů proti ISIS a tak jej i více, nejen ekonomicky, oslabovat. Rusko je přitom jediné v Sýrii legálně. Vinit jej, že odpovídá za uprchlictví, pak „zavání“ účelovou manipulací.

12. V kritice a charakteristice multikulturalismu P. Konrád s Č. Ullrichem souhlasí a upozorňuje, že k tomuto procesu dochází i bez imigrantů z muslimských zemí desítky let, kdy s tím souvisí i poptávka po levné pracovní síle. Přitom zdůrazňuje, že „Vládnoucí kapitál levnou pracovní sílu poptával, poptává a poptávat bude“. Ano jistě, jde, jak také uvádí, o snižování hodnoty pracovní síly, rozbití jednoty proletariátu, což je prvotní proces spojený se základním principem kapitalu, zvyšování míry zisku. Co je třeba zdůraznit, je to, že kapitalismus vždy využíval právě nacionalismus jako nástroj rozvratu proletariátu. Stavěl je národnostně proti sobě. Buržoazní nacionalismus byl jedním z hlavních pák při dokončení započatého státního převratu v bývalých socialistických zemích. Co se týče odnárodnění, jde o nový prvek k urychlení realizace procesu multikulturalismu, jako snadného rozštěpení stávajících komunit a rozkladu jejich fungování. Cílem je vytvoření poslušné „rozmělněné masy lidí“, novodobých otroků.

13. P. Konrád k otázce ochrany obyvatel před náboženskými fundamentalisty mj. uvádí, že je nezbytné to činit už nyní. Nikoli ale posilováním represivního aparátu buržoazního státu, nýbrž posilováním kontrolních pozic třídních odborů, lidovou kontrolou atd. Tvrzení o lidové kontrole atd. je však mimo realitu. Jak by bylo možné, za dnešních poměrů v politickém systému, posilovat kontrolní pozici třídních odborů, lidovou kontrolu, když vlastně ani **neexistují!** To je úvaha v rovině utopických socialistů. Ještě hroznější je tvrzení: „*Už nyní odvrací pozornost od příčin migrace, posiluje i v proletariátu šovinistické náklady, xenofobii, pozice nacionalistů a fašistů, falšuje objektivní fakta.*“ Údajů o příčinách migrace je víc jak dost. Jak z levicových, tak buržoazních zdrojů. Ale převládá sluníčkářsko-pseudolevicové demagogické tvrzení - cejchování většiny pracujících lidí a občanů obávajících se svého ohrožení. Ohrožení svého sociálněekonomického postavení, kulturněhistorického a národnostního zakotvení, nemluvě o nejistých možnostech svých potomků.

14. Pokud jde o hodnocení jednotlivých náboženství z hlediska vztahu k násilí, je třeba k tomu dodat: Ať je náboženství jakékoli, agresivní, umírněné či všeobjímající, tak nejen ve 20., ale i v 21. století jde o prvek reakční = „opium lidstva“. A proti opiu je třeba bojovat! Stačí se vrátit k L. Feuerbachovi, Marxovi, Engelsovi a Leninovi. V ČR, i když je absolutní převaha nevěřících, přesto pravice menšina (v PS PČR „většina“ o dva hlasy!) pomohla církvím zcizit majetek lidu v jejich prospěch - tzv. návratem církevního majetku! To, že v dějinách náboženství sehrálo občas pozitivní úlohu, je dávnou minulostí.

15. K tvrzení, že poukazovat na islám jako na nebezpečnější náboženství, znamená být ve vleku západních buržoazních mocenských potřeb, chci říci, že tomu až tak není. Idea islámu je posuzována nejen podle jednání byt menšinových agresivních skupin, ale podle toho, že umírněná většina nebyla a není schopna či nechce sama zastavit své agresivní spoluvěrce. Tak chtě nechtě nese jistou spoluodpovědnost za ona násilí. Hlavním viníkem je jistě imperialismus, jenž probudil a vyprovokoval k aktivitě krajní projevy islámu (Afghánistán a Irák), neboť se mu to hodilo a hodí při uplatňování oné více staronové imperiální politiky na principu „rozděl a panuj“!

16. Pokud jde ještě o otázku snahy hodnotit pozitivní či negativní stránky náboženství, bez uvedení společenského i nadstavbového kontextu, pak na tom sice něco je, ale stále jde o středověké hodnoty jsoucí „za rámcem“ socialistické orientace a v rozporu se společenským pokrokem! Pokud jde o pokrokovost husitství, pak K. Marx vyzdvihl význam husitství jako lidový prvek řešení společenských rozporů.

Nejen duchovní rovnost přijímání pod obojí, ale pokusem o spravedlivější kolektivismus – sociálněpolitický systém Tábora a odhodlanost jej hájit a chránit proti všem. Tím husité obohatili dějiny třídních bojů. A husitství i dnes pro nás, ať chceme či nikoli, představuje jistou inspiraci i pro budoucnost.

17. Pokud jde o zpochybňování dělení migrace na ekonomickou a neekonomickou, pak s tím nesouhlasím. Rozdíl mezi ekonomickou a neekonomickou migrací je v tom, že ekonomický migrant jde za vyšším životním standardem (neutíká ani tak ze strachu z katastrofálních důsledků války), ale pro „lepší bydlo“, pro svůj osobní prospěch. Neekonomičtí jsou uprchlíci ze zničených domovů, likvidací jejich podmínek pro život. Migrace ze zmíněných zemí je jako příchod blízkých příbuzných dopředu znajících životní způsob v ČR, neboť jejich je velmi podobný.

18. P. Konrád odmítá Ullrichovo tvrzení o podpoře opatření pokrokových buržoazních českých politiků. A táže se, kteří to jsou? K tomu bych chtěl říci, že pojem pokrokový má v sobě prvek vývoje, tedy vždy obsah relativní. Např. M. Zeman jako buržoazní demokrat a liberál je v porovnání s představiteli takových buržoazních stran jako ODS, TOP 09, KDU-ČSL a některých členů ČSSD pokrokovější nejen v otázce migrace, ale i v orientaci na země mimo EU a NATO. Byť jde objektivně o antikomunistu, věrného stoupence EU, NATO i USA.

19. Nesouhlasím s naznačením toho, že Č. Ullrich je zasažen chruščovovským revizionismem. Toto hodnocení Čeňka je nepravdivé a nechápající jeho snahu reálně z pozic M-L hodnotit současné složité mezinárodní vztahy a události. On se mistrovsky vyhnul nejen chruščovovskému revizionismu. On jej v jiné své práci (se svými kolegy) kvalifikovaně analyzoval a popsal včetně dialekticko-materialistického hodnocení dějin KSČ a MDKH od roku 1917 do roku 2004, v brožuře „Ve jménu života...“

Závěr

Dle mého názoru lze konstatovat, že Petr Konrád nabízí sice „socialistické“ řešení migrace, a to pod heslem „proletářského internacionalismu“, ale v dnešních kapitalistických podmínkách nerealizovatelné. Tím podléhá „dětské nemoci“ levičáctví. A aniž by subjektivně chtěl, pomáhá kapitalistům rozdělovat proletáře těch zemí, kam migranti přicházejí. I on se tak z druhé strany, chtě nechtě, „podílí“ na posilování nacionalismu, který horlivá až podbízává pomoc migrantům probouzí k nástupu.

Rudolf Kovář

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.

Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Pozňanská 437, 181 00 Praha 8* nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.**

Internetové stránky <http://www.kldialog.cz>.

Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.